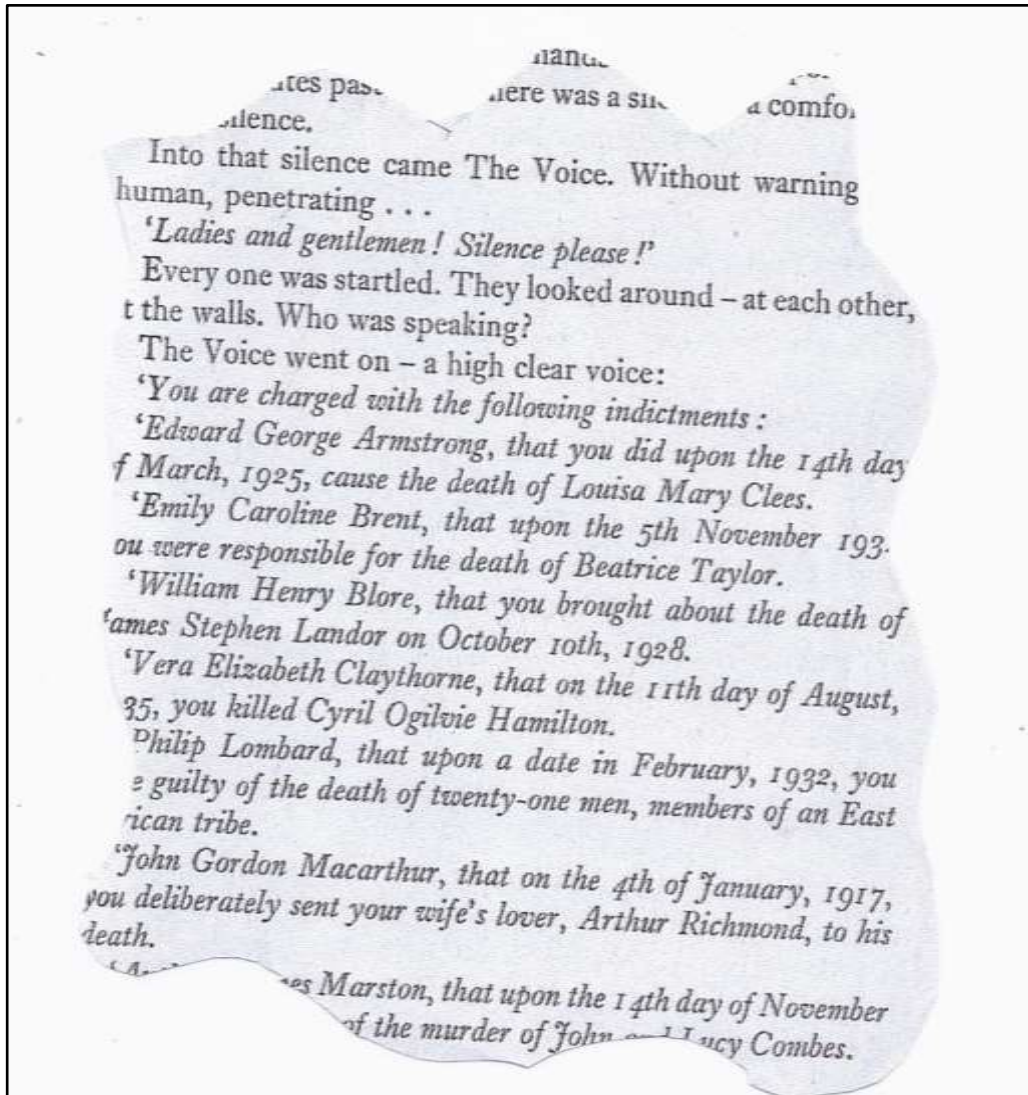

ANALYSIS ACCORDING TO JEWISH LAW OF THE MURDERS IN AGATHA CHRISTIE'S BOOK "AND THEN THERE WERE NONE"

written by
Rabbi Dr. Chaim Simons

Rabbi Dr. Chaim Simons
P. O. Box 1775
306/20 Kiryat Arba 9010000
Israel
Tel: 972 (0)2 9961252
chaimsimons@gmail.com
February 2020

© Copyright.Chaim Simons 20192

Introduction

Agatha Christie (1890 - 1976) was known as the “Queen of Crime” and wrote about 70 detective novels, which have sold around 2 billion copies worldwide. Books of hers have been translated into at least 103 languages, including Hebrew.

In 1939 she wrote the book “Ten Little Niggers” and 100 million copies of this book have been sold. For reasons of Political Correctness, the title of this book was later changed to “Ten Little Indians” and then “Ten Little Soldier Boys” and finally “And Then There Were None”. However, there were some publishers who retained the original title until at least the 1980s. The quotes in this paper are from the original version of this book.

The plot centres round ten people who are invited for different reasons to a deserted island in Devon in the South of England by a mysterious “Mr. Owen”. They all arrive and soon after the end of their first meal, they suddenly without warning hear a voice accusing each of them of committing a murder in the past. They are all accused of being murderers who for various reasons cannot be brought to justice. During the following days one by one of these ten people die in various ways.¹

The purpose of this paper is to analyse these alleged murders according to Jewish Law (*Halachah*). When reading these analyses, one has to bear in mind the following:

Although similar arguments could be used to analyse the different murders, a unique analysis has been used for each case. It cannot be excluded that in some cases one could also give an alternative analysis. In order to keep the accounts to a reasonable length, exhaustive analyses are not given.

Since this paper is an analysis of a book by Agatha Christie, it is most likely that some of its readers will not have a knowledge of Hebrew. Words which are in Hebrew are written in italics. Some of the words are translated immediately after the Hebrew words, whilst others are to be found in a glossary at the end of this paper. (This does not include the source notes at the bottom of each page, since one who does not understand Hebrew, will not be able to understand most of the source material.)

“Edward George Armstrong, that you did upon the 14th day of March, 1925, cause the death of Louisa Mary Clees.”²

Dr. Armstrong is accused of killing a woman whilst performing a simple operation on her. When he is asked about it by the other invitees to this island, he answers “They come too late ... then when the patient dies, they always consider it’s the surgeon’s fault.” However, at the same time he thinks to himself “Drunk – that’s what it was –

¹ Agatha Christie, *Ten Little Niggers*, (Penguin Books: Harmondsworth, Middlesex, UK, 1959), [henceforth: AC], passim. This is the original text.

² AC p.35

drunk. And I operated ... hands shaking. I killed her all right. Poor devil – elderly woman – simple job if I'd been sober.”³

Jewish Law: Under Jewish Law there are several degrees of drunkenness which can on some occasions cause a prohibition on the recitation of prayers whilst in such a state.⁴ *Kohanim* are also forbidden to *duchan* after drinking a certain amount of wine.⁵ For that reason, there is no *duchaning* at *minchah*, except under certain conditions on a fast day.⁶

What does Jewish Law say about a person who is drunk being criminally responsible for his actions? The answer is to be found in a *Tosefta* in the *Talmudic* tractate *Teruma* where we can learn that self-induced intoxication as such is not regarded as duress sufficient to exempt one from criminal responsibility for acts committed whilst drunk.⁷ There is a concept in Jewish Law known as *karov lemazid* (culpable homicide) which occurs as the result of actual negligence on the part of the perpetrator. For that even exile to a “city of refuge” is not sufficient punishment.⁸

There is a chapter in the *Shulchan Aruch*, on the religious laws appertaining to a medical doctor. For a doctor to practice, the *Shulchan Aruch* brings two conditions. The first is that he only can act if there is no-one more skilled than he; this condition is also fulfilled if he consults with a person more skilled than he before acting. The second condition is that he has to have permission from the *Beit Din* to practice medicine; today this condition is fulfilled by having a government license to practice medicine. Should a doctor fulfilling these two conditions make an accidental mistake in his work, and as a result the patient is injured or even dies, he would be exempt from punishment, otherwise doctors would not want to practice medicine. If on the other hand he is careless or does not pay attention in his work and the patient dies on that very day, he would be sent into “exile” (to a “city of refuge”); since today there are no such cities, he has to do complete repentance for his act.⁹

Summing up: Dr. Armstrong's performing an operation whilst drunk, would in Jewish law, come under the category of gross carelessness. This would be classed as culpable homicide and he would receive the most severe punishment, which at the time, could be awarded in Jewish law.

³ AC p.51

⁴ Shulchan Aruch Orach Chaim [henceforth SA OC], chap.99

⁵ SA OC chap.128 para.38

⁶ SA OC chap.129 para.1

⁷ Tosefta, masechet Terumot chap.3, para.1

⁸ Rabbi Moshe ben Maimon (Rambam), *Mishne Torah*, [henceforth: Rambam] sefer Nezikin, hilchot rotzeach v'shmirat nefesh [henceforth: rotzeach], chap.6 halachah 4; “city of refuge” - see Bible, Numbers chapter 35

⁹ Shulchan Aruch Yoreh De'ah [henceforth: SA YD] chap 336 para.1; Aruch Hashulchan Yoreh De'ah chap. 336 para.2; Responsibility of a doctor who makes a mistake, chap. 55, (paper in Hebrew brought out by Machon Hatorah v'Haaretz: Kfar Darom Israel, undated), (Internet)

“Emily Caroline Brent, that upon the 5th November 1931, you were responsible for the death of Beatrice Taylor.”¹⁰

Emily Brent who was very strict in her religious principles had a servant girl named Beatrice Taylor living with her. She thought that this servant girl was of good moral principles, but she then discovered that this was not the case. This girl became pregnant out of wedlock. Emily Brent therefore immediately threw her out of her house, and the girl then committed suicide by throwing herself into the river.¹¹

Jewish Law: Jewish Law considers suicide to be a most serious and reprehensible act, and most Rabbinic authorities hold that a person who takes his own life is a murderer and is punishable at the hand of Heaven.¹²

There are several serious ramifications in Jewish Law for one who does commit suicide. These include the close relatives not observing some of the laws of mourning for him and burying him in a different part of the Jewish cemetery.¹³ However, in most cases we do not observe these restrictions and consider that the person took his own life due to extenuating factors such as a relatively extreme degree of distress, pain, fear, etc., and thus it would not be considered as suicide.¹⁴

A question to be asked is whether in Jewish Law, one person's actions can be responsible for another person's suicide? One of the *Masechtot Ketanot* is on the subject of death and mourning and is called *Evel Rabati*. It gives two examples where a child has done wrong and is punished by his father. The boy is, as a result, terrified of his father, runs away and commits suicide and the Rabbis ruled that because of his fear, the details of Jewish law applied to a suicide do not apply to him.¹⁵ However, Rabbi Asher (1250-1327), known as the “Rosh”, is of the opinion that these two cases refer to a child who has not yet reached the age of *Barmitzvah*.¹⁶ However, Rabbi Moshe Feinstein (1895-1986), disputes this and rules that if he was not yet *Barmitzvah* the laws of a person committing suicide would not under any circumstances apply to him. Therefore, the tractate in the *Talmud* is dealing with a boy over the age of *Barmitzvah*.¹⁷

By *Torah* law one is forbidden to encourage a person to commit a sin (and this obviously includes suicide)¹⁸ since by doing so one transgresses the law of *lifnei iver* (putting a stumbling block in front of the blind). Furthermore, the vast majority of

¹⁰ AC p.35

¹¹ AC pp.77, 185

¹² e.g. Rambam rotzeach chap.2 halachah 2; Rabbi Yechiel Michal Tukachinski, *Gesher Hachaim*, part 1, (Jerusalem Israel, 5720 - 1960), chap.25, p.269

¹³ e.g. *Gesher Hachaim*, op. cit., p.270

¹⁴ Aruch Hashulchan, Yoreh Deah chap 345, para.4-5; *Gesher Hachaim*, op. cit., pp.271 et seq.

¹⁵ masechet Avel Rabati – Semachot, chap 2, halachot 4-6

¹⁶ Rabeinu Asher (Rosh), masechet Moed Katan, chap.3, perek “veailu m’galchin”, para.94

¹⁷ Rabbi Moshe Feinstein, *Igrot Moshe*, Yoreh Deah part 4, (Jerusalem Israel, 5756-1996), chap 30, part 3

¹⁸ Rabbi Aharon Halevi from Barcelona, *Sefer Hachinuch*, (Eshkol: Jerusalem Israel), commandment 232

Rabbinic authorities rule that one is also required to try to dissuade or prevent a person from committing suicide.¹⁹

Summing up: It was obviously due to the cruel conduct of Emily Brent towards her servant girl, that led the girl to commit suicide, (as in the case of the two boys stated above). Furthermore, when she threw the girl out of her house, Emily Brent did not try to dissuade or prevent her from committing suicide, and one might even say that if not by words then by actions, encouraged her to kill herself. Hence Emily Brent was at least morally responsible for the servant girl's suicide

“William Henry Blore, that you brought about the death of James Stephen Landor on October 10th, 1928.”²⁰

Blore was a police officer who related to one of the other invitees to the island that in return for a payoff from a certain gang he committed perjury leading to the conviction of an innocent man called Landor. As a result, Landor got penal servitude for life and being a delicate man died in Dartmoor prison a year later.²¹

Jewish Law: A person committing perjury transgresses a negative commandment in the *Torah* “Do not testify falsely against your neighbor.”²² There are different categories of perjury. If, after two witnesses give evidence, two other witnesses testify that at the time of the occurrence, the original witnesses were with them elsewhere and thus could not be witnesses to the crime. The original witnesses who gave false evidence could, according to the *Torah*, receive the same punishment as they intended the accused to receive. – these are known as *eidim zomamim* (conspiring witnesses).²³ Another case is where witnesses say that a person committed a murder and afterwards, for example, the “murdered” person is found to be alive, the witnesses could then be punished by *makat mardut* (beaten with stripes).²⁴

As to whether Jewish Law considers the situation where perjury results in shortening the life of the person who was perjured, one could bring an analogy, (although admittedly open to question), from a responsum by Rabbi Yitzchok Zilberstein (born 1934). He ruled that if a parent gives a child an electric bicycle, and subsequently, the child has an accident and kills himself (or a third party) with this bicycle, the parent is a partner to murder.²⁵ The reason being that the parent has given

¹⁹ e.g. Rabbi Menashe Hakatan (Klein), *Mishne Halachot*, vol.8, (Machon Mishne Halachot Gedolot: New York USA, 5760-2000), mador hateshuvot, chap.56

²⁰ AC p.35

²¹ AC pp. 50, 129, 186

²² Bible, Exodus chap.20 verse 13; Rabbi Yisrael Meir Hakohen (“Chafetz Chaim”), *Sefer Hakatsar* vol.2, (5691 - 1931), negative commandment no. 39

²³ Bible, Deuteronomy chap.19 verses 18-19

²⁴ Rambam, seder Shoftim, hilchot Eidut, chap.18 halachah 6

²⁵ e.g. “The Rabbi ruled: a father who buys his child an electric bicycle is a partner in murder” (paper in Hebrew brought out by “Kikar Hashabbat” on 8 Tishri 5777-2016), (internet)

the child a life-threatening object, namely an electric bicycle which results in a premature death.

Summing up: If Blore's perjury had been the type of "conspiring witnesses", he could have been put in penal servitude for the same period as he intended for Landor. Had it been a different sort of perjury, he could have been "beaten with stripes". Can one say that in Jewish Law, Blore's perjury was responsible for the death of Landor, since as a direct result of this perjury, Landor was given the punishment of penal servitude for life, which because he was a delicate man, was life threatening? Since Landor, as a result of this punishment, died just a year later, one might argue that this could thus be compared with the child having a fatal accident on his electric bicycle, and on this basis, it would make Blore a "partner to murder".

"Vera Elizabeth Claythorne, that on the 11th day of August, 1935, you killed Cyril Ogilvie Hamilton."²⁶

She was the nursery governess of the child Cyril Hamilton. At the same time, she was in love with Cyril's Uncle Hugo. Cyril was to inherit a large sum of money, but if he died, Hugo, who at the time had no money, would inherit. They were on the beach when Cyril wanted to swim out to a rock. Vera therefore distracted Cyril's mother and told Cyril to swim out to this rock, knowing that he would likely drown on his way. She then pretended to go after him knowing that she would arrive too late! Cyril drowned. She said to herself: "That was what murder was – as easy as that!" Only Hugo realised that Vera had wanted Cyril to drown, and he related to someone: "I've known a murderess – known her ... you wouldn't think a girl like that ... take a kid out to sea and let it drown."²⁷

Jewish Law: Rabbi Moshe ben Maimon (1135? - 1204), known as "Maimonides" or the "Rambam", writes:²⁸ If one person is able to save another person's life but fails to do so, he transgresses the negative commandment "Do not stand idly by while your brother's blood is at stake,"²⁹ He then gives several examples, one of them being seeing a person drowning.³⁰ It follows that one has to make a serious attempt to save the said person.

Maimonides continues that even though there is no *Beit Din* punishment for transgressing this negative commandment, because it does not involve an overt act, but only covert inaction, it is still very serious.³¹ question asked is whether one has to endanger one's own life to save a person, for example, from drowning. There are

²⁶ AC p.35

²⁷ AC pp.48, 62, 146-47, 154-55, 171-72, 181, 194

²⁸ Rambam rotzeach, chap.1 halachah 14

²⁹ Bible, Leviticus chap 19, verse 16

³⁰ Rambam rotzeach, chap.1 halachah 14

³¹ Ibid., halachah 16

discussions between the Rabbinic authorities on this question. Some even forbid it,³² while others hold that if there is a good chance that the rescue will be successful and both will live, then one should attempt it.³³ There is also a warning that one should not be over cautious in this matter since the day may come when the unwilling rescuer is himself in need of rescuing and no-one is prepared to rescue him!³⁴

In a later chapter Maimonides writes that if one pushes a person into water and he is unable to get out and thus drowns, one is liable for murder. Conversely if he is able to get out of the water, the one who pushes him in will not be liable. Also, should one hold a person under water until he does not have the strength to get out and he therefore dies, the person holding him under the water is liable for murder even though he did not initially push him into the water.³⁵

Summing up: Had Vera Claythorne's intention of swimming after Cyril been to rescue him from drowning, (especially as she apparently had to be rescued herself), it would have been praiseworthy. However, her intentions were the opposite, her actions were just to give an impression – she was planning not to reach him in time so that he would drown. She had in fact, premeditated his drowning. In the cases quoted of pushing a person into water or holding a person under water, there is physical contact with the person who drowns. In this case, the contact was verbal, namely, encouraging Cyril to swim to a rock, realising that he would likely drown on the way. Although her actions were still very serious and reprehensible, whether a *Beit Din* could punish her for murder is questionable.

“Philip Lombard, that upon a date in February, 1932, you were guilty of the death of twenty-one men, members of an East African tribe.”³⁶

Lombard was lost in the bush in Africa with two of his friends and a group of 21 tribesmen. They took what food there was and left the 21 tribesmen to die of starvation.³⁷

Jewish Law: The *Talmud* relates an incident of two people who were travelling on a journey (in a desert³⁸), and just one of them had a pitcher of water. If the water were to be divided up between them, it would not be sufficient for either of them to continue living and they would both die, but if only one of them were to drink all the water, that person would reach civilization and live. Ben Patura said: “It is better that both of them drink and die, rather than one of them witness the death of the other.” This was until

³² Rabbi Avi Zakutinsky, “Endangering oneself in order to save another person from mortal danger” (paper in English brought out by Orthodox Union USA in 2019), (Internet)

³³ Rabbi Eliezer Melamad, “Saving Another’s Life”, (paper in English brought out by Arutz 7, Yeshiva, The Torah world Gateway in 5761 – 2001), (Internet)

³⁴ Pitchei Teshuvah on SA CM chap.426, Pitchei Teshuvah para.2; Mishneh Berurah chap.329 para.19

³⁵ Rambam rotzeach, chap.3 halachah 9

³⁶ AC p.35

³⁷ AC pp.48-49

³⁸ *Safra Debei Rav - Torat Kohanim*, (Jerusalem Israel, 5719-1959), parashat B’har, chap.6, para.3

Rabbi Akiva came and taught from a verse in the Torah: “Your brother shall live with you” – your life takes precedence over your fellow man’s life.³⁹

However, it must be stressed that this is only when the water belongs to one of the men. Should the one who does not have water snatch it from the one who does, and as a result cause his companion to die, he would be liable for a Heavenly punishment, since who says that his blood is redder than that of his companion,⁴⁰ (i.e. he feels he is more worthy of surviving than his companion).

If the flask of water was joint property, then even Rabbi Akiva would agree with Ben Patura that one of them could not take it and let the other die, since no one has the right to assume that his blood is redder than his companion’s.⁴¹ Suppose that there was a group of 20 persons and there was only sufficient water for 15 of them, and accordingly 15 of the group took the water and left the remaining 5 to die. Had they not done so, all 20 would have died. Thus, by their action only 5 died instead of 20. What would the ruling be then?

The question is may one kill a person or persons in order to save a greater number of people? This point was written about by Rabbi Avraham Yeshayahu Karelitz (1878-1953), known as the “Chazon Ish”: “A person sees an arrow on its way to kill a number of people; he is able to divert it to a different direction, such that only one person will be killed.... If he does nothing, many people will be killed, but this one individual will remain alive.... Since on the one hand, many persons will be killed, and on the other just a single person, it may be that one should strive to reduce the loss of life as much as possible.”⁴²

Summing up: The food did not belong just to Lombard and his two friends, but to everybody, and therefore even according to the view of Rabbi Akiva, Lombard and his friends had no right to take it and leave the tribesmen to die. The view of the Chazon Ish needs further consideration in this case, since 21 people were left to die to save just three – only a very small proportion and nowhere near a greater number.

“John Gordon Macarthur, that on the 4th of January, 1917, you deliberately sent your wife’s lover, Arthur Richmond, to his death.”⁴³

When General Macarthur discovered that his wife was having an affair with Arthur Richmond who was one of his officers, he sent him on a reconnaissance, which only a miracle could have brought him through unhurt. That miracle did not happen and

³⁹ Babylonian Talmud, masechet Bava Metzia 62a

⁴⁰ Rabbi Betzalel ben Avraham Ashkenazi, *Shita Mekubetzet* on masechet Bava Metzia, (Jerusalem Israel, 5712 – 1952), masechet Bava Metzia 62a

⁴¹ Rabbi Shmuel Eliezer Idlash (Maharsha), *Chidushei Agadot*, (Frankfurt am Main, 5442 - 1682), masechet Bava Metzia 62

⁴² Rabbi Avraham Yeshayahu Karelitz, *Chazon Ish*, Choshen Mishpat, (Bnei Brak Israel, 5754 – 1994), Sanhedrin, chap.25

⁴³ AC p.35

Richmond was killed. Macarthur admitted to an invitee to this island “I sent Richmond to his death. I suppose in a way it was murder.”⁴⁴

Jewish Law: The Biblical book of Samuel relates the incident of King David and Batsheva, in which David is involved in both murder and adultery. [Since the case of Macarthur only involves murder, only this aspect will now be discussed.]

David saw Batsheva bathing and became enamored of her and therefore wanted to marry her. However, she was already married to Uriah. David therefore gave instructions to his Chief of Staff Yoav, to put Uriah, who had a high position in David’s army, in the front line of battle so that he would be killed. This was carried out, and David then married Batsheva.⁴⁵

The *Talmud* and the commentators on the Bible are amazed how a righteous person such as David could do such a thing, and there are differing opinions on this, some saying David was guilty of murder, whilst others try to find ways to show that it was not murder.

The sources which absolve David of murder of Uriah give several reasons, which have also been questioned. Among them that Uriah was considered a rebel against the king and thus deserved the death penalty.⁴⁶ However, the *Talmud* adds that David should not have taken the law into his own hands but had him brought before the *Sanhedrin*.⁴⁷ Another reason for David’s non-accountability for Uriah’s death is that David did not directly harm Uriah but sent a messenger to do so, under the principle that if one sends a messenger to do a forbidden act, the messenger and not the sender is guilty.⁴⁸ However, Rabbi David Kimchi (1160-1235), known as the RaDak⁴⁹ questions this in this case since it was difficult to defy the king and thus sending Yoav as a messenger did not absolve David of guilt.

Those who state that David was guilty of murder include the *Talmud*,⁵⁰ RaDak⁵¹, Rabbi Dan Yitzchak Abarbanel (1437-1508)⁵² and Rabbi Levi ben Gershon (1288-1344) known as the “RaLbaG”⁵³

Summing up: It would seem from the above sources that Macarthur was guilty of the murder of Richmond. Possibly if he had sent a messenger to put Richmond in the front line, he would technically be not guilty of murder. Due to a guilty conscience,

⁴⁴ AC pp.48, 59, 90

⁴⁵ Bible, Samuel II, chap.11

⁴⁶ Babylonian Talmud, masechet Shabbat 56a and commentary of Rashi on this page beginning with words “shehoyo lecha ledono”

⁴⁷ Babylonian Talmud, masechet Shabbat 56a

⁴⁸ Babylonian Talmud, masechet Kidushin 42b

⁴⁹ Rabbi David Kimchi (RaDak) on Bible Samuel II, chap.12 verse 9

⁵⁰ Babylonian Talmud, masechet Yoma 22b

⁵¹ RaDak, op. cit.

⁵² Rabbi Don Yitzchak Abarbanel, *Peirush al Neviyim Rishonim* (Commentary on the early Prophets), (Leipzig, 5446–1686), Bible, Samuel II, chap.12, para.9

⁵³ Rabbi Levi ben Gershon (RaLbaG) on Bible, Samuel II, chap.12 para.7

Macarthur who was a regular Sunday church goer, refrained from going on the Sundays when the Biblical passage read was of David and Batsheva!⁵⁴

“Anthony James Marston, that upon the 14th day of November last, you were guilty of the murder of John and Lucy Combes.”⁵⁵

Marston was a reckless driver, who used to speed in his car on the roads and had had his license endorsed twice. He was also a heavy drinker. One day, he knocked down two children with his car killing them. He claimed they had rushed out of a cottage, and did not feel any responsibility for the lives he had taken.⁵⁶

Jewish Law: Driving a car is like operating a dangerous weapon. It is an unfortunate fact that on occasions people are run over and killed by cars. One can divide such occurrences into three classes. The first is when the driver is acting recklessly, such as speeding or is drunk, and as a result kills someone. The second when the driver is driving properly and due to difficult conditions makes a mistake which results in a person being killed. The third class is a person who is driving carefully but, for example, a child runs in front of the car and is thus killed.⁵⁷

Rabbi Ovadiah Yosef (1920-2013) wrote a responsum on the subject describing a car as a very dangerous weapon which can easily injure and endanger lives. Should a driver not drive carefully, and as a result kills someone, his actions would be criminal and he would be considered as a near-intentional murderer. Quoting from the Talmud, Rabbi Yosef compares a speeding driver who kills someone, with a person who whilst throwing a stone into public property happens to kill someone. In such a case, the stone thrower would be considered an intentional murderer.⁵⁸ As for the case of a child running in front of a car, he holds that the driver cannot be blamed.⁵⁹ Rabbi Yosef does not directly mention the second case, but he would probably class it as accidental.⁶⁰

However, Rabbi Shmuel Yudelowitz, (1907-1979) who was on the staff of two Rabbinic Colleges in Jerusalem, has an entirely different answer. He holds that generally a driver is not liable for killing someone in an accident. According to his reasoning a car goes forward and the driver merely modulates the gas with his foot on the pedal. If a person enters the car's path a driver is obligated to save that potential victim by stopping or diverting the path of the car. However, even if the driver were to intentionally let the car hit the person, the driver is only guilty of failing to save him

⁵⁴ AC p.60

⁵⁵ AC p.35

⁵⁶ AC pp. 14, 49, 53, 186, 194

⁵⁷ “Vehicular Homicide in Jewish Law”, (paper in English published by The Jewish Vues on 21 June 2019), (internet)

⁵⁸ Rabbi Ovadia Yosef, *Yechaveh Da'at* vol.5, (Jerusalem Israel, 5743–1983), chap.16; Babylonian Talmud, masechet Makot 8a

⁵⁹ *Yechaveh Da'at*, op.cit.

⁶⁰ Vehicular Homicide, op.cit.

and not of killing him.⁶¹ Rabbi Yudelowitz does not state that the driver is driving recklessly,

Summing up: Marsdon claimed that the children he had killed had run in front of his car. In such a case if he had been driving carefully and within the speed limit, he would not be guilty. However, he loved to drive at even “eighty miles an hour” [129 kilometres an hour] and would comment “The amount of cars crawling about the roads is frightful...Pretty hopeless driving in England”⁶² and he would also drink whilst on the road,⁶³ making it very probable that he was speeding and possibly even drinking when he killed the two children with his car. This of course would make his actions criminal and he would be liable for a spell in jail. All this accords with the responsum of Rabbi Ovadiah Yosef who would describe it as “near-intentional murder.”

“Thomas Rogers and Ethel Rogers, that on the 6th of May, 1929, you brought about the death of Jennifer Brady.”⁶⁴

The Rogers were a couple looking after an old lady called Miss Brady, who was in poor health, and who had planned for them to receive a very substantial legacy on her death. She died suddenly. The cause of death was, that they deliberately withheld giving her one of her life saving medications.⁶⁵

Jewish Law: The *Torah* writes: “Stand up in the presence of the aged, show respect for the elderly,”⁶⁶ namely, the *Torah* gives reverence to persons over the age of 70. With increasing age, there are usually increasing health problems and very often the elderly person is prescribed a number of pills to take at regular intervals. Errors can sometimes occur causing the ill patient to take the wrong pills, forget to take them or take them more often than prescribed.

There is a large body of material in Jewish law regarding the various errors which a medical doctor can make, including discussions regarding accidents or negligence of a doctor which can sometimes result in a patient dying. The punishment, if any, would depend on the circumstances – accidental, negligent, etc.⁶⁷

A doctor cannot be with a patient 24 hours a day and he must therefore give instructions to a non-medical person, such as a helper, regarding the giving of medicines to the patient. Should a helper make an accidental mistake regarding the medication, and the patient as a consequence die, it would be regarded as *onus* (forces beyond the helper’s control) and the helper would be exempt from both Earthly and Heavenly

⁶¹ Noam - yearbook (in Hebrew) for clarifying problems in Jewish Law, vol.10, (Machon Torah Sheleimah: Jerusalem Israel, 5727–1967), p.41, para.19; Vehicular Homicide, op. cit.

⁶² AC pp.14-15

⁶³ AC p.15

⁶⁴ AC p.36

⁶⁵ AC pp.50, 79, 185, 193

⁶⁶ Bible, Leviticus chap.19 verse 32

⁶⁷ “Rashlanut Refuit” (Medical negligence), (paper in Hebrew), (Internet)

punishment.⁶⁸ Needless to say, this refers to an accidental mistake and not one deliberately made, as by withholding an essential medicine in order that the patient die.

In the case of direct murder, a *Beit Din* was able to give the appropriate punishment stated in the Torah. If the killing is only *gerama* (indirect), punishment is Heavenly.⁶⁹

However, today, in certain very limited circumstances, should a *Beit Din* of three (situated anywhere in the world⁷⁰) see that a nation (or even an individual⁷¹) is engulfed by sin, they can according to the *Shulchan Aruch*, judge both life and death matters and monetary matters, and they have the power (in theory!) to give all manner of punishments, such as putting a person to death, or sentencing a person to lashes.⁷²

Summing up: The Rogers' actions in killing Miss Brady were in Rabbinic Law *gerama* (indirect) and therefore their punishment would only be Heavenly. However, even today, in theory, a *Beit Din* could be set up to try Thomas and Ethel Rogers for murder, and give them their due punishment. It would seem almost certain that the Rogers realized that they were guilty of the death of Miss Brady, and had it continually on their consciences, since their immediate reaction on hearing the recording, was Thomas Rogers' dropping the coffee tray he was holding and Ethel's fainting!⁷³

“Lawrence John Wargrave, that upon the 10th day of June, 1930, you were guilty of the murder of Edward Seton.”⁷⁴

Judge Wargrave was accused of unjustly condemning Edward Seton to death for murdering a woman, and thus causing Seton to be hanged. The trial was held before a jury, and it seems that prior to Wargrave's summing up, the jury would have found Seton not guilty. However, it is obvious that before hearing all the evidence Wargrave had already decided on Seton's guilt since the judge recollected how he had been “tabulating every scrap of evidence that told against” Seton. Thus when Wargrave came to his summing up, he was vindictive and convinced the jury to return a guilty verdict which they did.⁷⁵

Jewish Law: One of the seven Noachide laws⁷⁶ is the setting up of a Court system and today this is universal. The Jewish Law parallel of a secular Court of Law, is a *Beit Din*, and the Rabbinic judges are known as *Dayanim*. In earlier days they would hear even capital cases which required a *Beit Din* of twenty-three *Dayanim*, and there were

⁶⁸ Rabbi Yaacov Ettlinger, *Binyan Tzion*, (Altona, 5628 -1868), responsum no.111

⁶⁹ Rambam rotzeach, chap.2, halachot 1-2

⁷⁰ Rabbi Yehoshua Falk Katz (Sma) author of Meirat Einayi on Shulchan Aruch Choshen Mishpat [henceforth SA CM], Meirot Einayim chap.2 para.1

⁷¹ Ibid., para.3

⁷² SA CM chap.2

⁷³ AC p.36

⁷⁴ AC p.36

⁷⁵ AC pp.47 57-58, 185

⁷⁶ Rambam, sefer Shoetim, hilchot melachim, chap.9 halachah 1

numerous conditions which had to be observed before a person could be pronounced guilty of a capital crime.⁷⁷ Today, the *Batei Din* hear a whole variety of cases, which include marital and financial disputes. Unlike many countries, a *Beit Din* does not have a jury, and the cases are decided by a panel of three *Dayanim*.⁷⁸ In Jewish Law there is no court of appeal, although the original court will rehear a case if there is new evidence.⁷⁹ The *Shulchan Aruch* has a long chapter dealing with the procedures for conducting cases before a *Beit Din*.⁸⁰ For example, both sides must be treated equally; one side is not permitted to speak without limit if the other side is limited; the *Dayanim* should not speak gently to one party and harshly to the other; one side should not stand whilst the other side is sitting.⁸¹

Unfortunately, every legal system has its black sheep and already 500 years ago, Rabbi Yehudah Loew (1512? – 1609) known as the “Maharal of Prague”⁸² wrote that there are *Dayanim* who would hear just one side of a dispute in the absence of the second side and would then write their decision. This is a serious breach of *Torah* law and the Maharal had very strong words against such *Dayanim*.

Summing up: It is forbidden for a judge to come to a decision until he has heard all the evidence. However, in the Seton case, from the outset Justice Wargrave decided the guilt of the accused. He listed all the evidence against Seton and when he made his final summing up it was to ensure that the jury would decide that Seton was guilty of murder and was duly hanged. This is similar to the behavior of the *Dayanim* that the Maharal condemned 500 years ago.

Conclusion: Only on reading the “Epilogue” and “A manuscript document” of the book does one learn who killed these ten people on the island.⁸³ However, on reflection, there is some logic to it.

⁷⁷ Steven H. Resnicoff, “Extraordinary Sources of Jewish Law: the Example of Capital Punishment”, chap 8, pp.90-91, (paper in English published by Social Science Research Network (SSRN) in2012)

⁷⁸ Babylonian Talmud, masechet Sanhedrin 2a

⁷⁹ SA CM chap.20 para.1

⁸⁰ SA CM chap.17

⁸¹ SA CM chap.17 para.1

⁸² Rabbi Yehudah Loew ben Betzalel (Maharal of Prague), *Netivot Olam*, part 1, (Jerusalem Israel, 5721 – 1961), Netiv Hadin, chap.2, p.193

⁸³ AC pp.182-201

GLOSSARY

Barmitzvah When a Jewish boy reaches his adulthood at age 13

Beit Din (plural: *Batei Din*) Rabbinical Court(s)

Dayanim Judges in a Rabbinical Court

Duchan(ing) The ceremony of the *kohanim* blessing the congregation in the Synagogue

Evel Rabati One of the minor volumes of the Talmud, dealing with the laws of death and mourning

Kohanim Descendants of the Biblical Aaron - even today they have special duties (such as *duchaning*)

Masechtot Ketanot The Minor volumes of the *Talmud*

Minchah Daily Afternoon service

Sanhedrin The Rabbinic Supreme Court during Temple times in Jerusalem two thousand years ago

Shulchan Aruch Code of Jewish Law written about 500 years ago

Talmud Primary source of Jewish religious law – it comprises 63 volumes and it was written in Babylon about 1,500 years ago

Talmud Yerushalmi The edition of the *Talmud* which was written in Jerusalem about 1,600 years ago

Talmudic tractate Teruma A volume of the *Talmud*

Torah Pentateuch – Five books of Moses

Tosefta A supplement to the *Talmud*

.

APPENDIX

Very brief comments on the murders in the light of Secular Law of various countries.

Dr Armstrong: There have been a number of cases reported where the doctor showed up drunk and as a result caused physical damage to the patients. In France in 2014, a drunken doctor killed an expectant mother during a case of childbirth. He was charged with aggravated manslaughter and faced five years in jail.

Emily Brent: In Missouri USA, a manager was charged with second degree involuntary manslaughter because she had acted cruelly towards a 17-year-old boy she supervised, who then committed suicide. A question which has been asked is if a boy commits suicide as a result of the bullying he receives in school, whether the bullies can be prosecuted.

William Blore: Committing perjury can easily lead to a miscarriage of justice resulting in an innocent person ending up in jail. In Queensland Australia, it is punishable by up to life imprisonment. In countries which still have the death penalty somebody committing perjury, which causes the wrongful execution of a person, could himself receive the death sentence.

Vera Claythorne: An individual's intentionally committing acts of negligence, with the full knowledge that the consequences of the act pose a risk to the health and safety of others, for example, resulting in a person drowning, could sometimes result in a criminal court conviction.

Philip Lombard: In 1841, a ship on the high seas began to sink and there was not enough room on the emergency boat for everybody. The first mate therefore gave instructions to cast some of the passengers overboard, where as a result they drowned. The first mate was subsequently put on trial and sentenced to imprisonment with hard labour. Had he chosen the people to be cast overboard by lot and not by his personal decision, he would probably not have been put on trial.

General Macarthur: Is a commander legally allowed to order a soldier or subordinate to his death? In war, there are situations where a soldier is sent on a mission with little chance of survival. The commander has the authority to order a subordinate accordingly, and refusal to obey such commands can result in being court marshalled and in wartime even being given the death penalty. However, it is illegal for a commander to use war as a means of killing somebody he wants dead by sending him on such a mission.

Anthony Marston: There are numerous factors to consider when a person is killed in an automobile accident, which include speeding, drunkenness, reckless driving and the use of a cell phone. Any of these things can result in the driver's receiving a prison sentence.

Thomas and Ethel Rogers: Elder abuse includes harm inflicted upon an elderly person by people who are directly responsible for the elder's care. Criminal negligence is when one shows disregard for human life, such as by withholding necessary medications so that the elder's life is endangered.

Judge Wargrave: In 1952, Derek Bentley aged 19, went together with Christopher Craig, a 16-year-old, to commit a robbery. In the course of this robbery, Craig shot and killed a Police Constable. In the case made against them, Judge Godard who was the Lord Chief Justice, was blatantly prejudiced against the accused and he misdirected the jury. The jury ruled guilty, and despite their recommendation for leniency, Judge Godard sentenced Bentley to death which was carried out – Craig was too young to receive the death sentence. Over 45 years later, the case was reviewed by the Appeal Court Judge Lord Bingham who stated that Judge Godard had denied Bentley a fair trial, and the conviction against Bentley was quashed.

PHOTOCOPIES OF BOOKS AND OTHER MATERIALS WHICH ARE QUOTED IN THIS PAPER

THE INDICTMENTS

Into that silence came The Voice. Without warning, inhuman, penetrating . . .

'Ladies and gentlemen! Silence please!'

Every one was startled. They looked around – at each other, at the walls. Who was speaking?

The Voice went on – a high clear voice:

'You are charged with the following indictments:

'Edward George Armstrong, that you did upon the 14th day of March, 1925, cause the death of Louisa Mary Clees.

'Emily Caroline Brent, that upon the 5th November 1931, you were responsible for the death of Beatrice Taylor.

'William Henry Blore, that you brought about the death of James Stephen Landor on October 10th, 1928.

'Vera Elizabeth Claythorne, that on the 11th day of August, 1935, you killed Cyril Ogilvie Hamilton.

'Philip Lombard, that upon a date in February, 1932, you were guilty of the death of twenty-one men, members of an East African tribe.

'John Gordon Macarthur, that on the 4th of January, 1917, you deliberately sent your wife's lover, Arthur Richmond, to his death.

'Anthony James Marston, that upon the 14th day of November last, you were guilty of the murder of John and Lucy Combes.

'Thomas Rogers and Ethel Rogers, that on the 6th of May, 1929, you brought about the death of Jennifer Brady.

'Lawrence John Wargrave, that upon the 10th day of June, 1930, you were guilty of the murder of Edward Seton.

'Prisoners at the bar, have you anything to say in your defence?'

Documents re DR. EDWARD ARMSTRONG

הלכות תפלה

צט דין שתוי ושכור לתפלה. וכו' ג"ס :
א (א) שתה יין א [ב] כדי (ב) רביעית אל יתפלל עד שיסיר יינו

ואם שתה יותר אם הוא (ב) יכול
 לדבר לפני המלך אם התפלל תפלתו
 תפל' ואם אינו יכול לדבר לפני המלך
 אם התפלל ב תפלתו (ב) תועבה
 [ג] וצריך להזור ולהתפלל כשיסיר
 יינו מעליו (ג) [ג] ואפי' א [א] עבר זמן
 התפלה (א) משלי' אותה בתפלה
 שאחריה ג כדין (ג) שוגג : סגס ודין
 ק"ש כדין (ד) תפלה [ד] אבל שאר צרכים יכול
 לבכך אף ע"פ שהוא שכור. (מרדכי ר"פ סדר
 הגהות מיימוני פ"ד מהל' תפלה) :

הלכות נשיאת כפים

קבה נשיאת כפים ואיזה דברים הפוסלים בכהן. וכו' מ"ה סעיפים:

לח נה (לד) ט [פג] שתה רביעית (סד) יין בבת אחת לא ישא את כפיו (לח) שתאו (סס) בשני פעמי' או שנתן לתוכו מעט מים מותר [פג] ואם שתה יותר מרביעית אע"פ שהוא מזוג ואפי' שתאו בכמה פעמי' לא ישא את כפיו עד שיסיר יינו מעליו :

Ref 5

קבט באיזה תפלות נושאים כפים. וכו' ב"ס :

א אין נשיאת כפי' אלא בשחרית ומוסף ובנעילה ביום שיש בו נעילה כמו (6) ביום"כ אבל לא (ג) במנחה משום דשכיחא שכרות באותה שעה שמא יהא הכהן שכור וגזרו במנחה של תענית אמו מנחה שאר ימי' אבל בתענית שאין בו נעילה הואיל א' ותפלת המנחה ב' סמוך לשקיעת (ג) החמה היא דומה לתפלת נעיל' ואינה מתחלפת במנחה של שאר ימי' הלכך יש בה נשיאת כפי' (והמהג' שלנו כבר נתבאר לעיל ס' קב"ה) :

Ref 6

תוספתא תרומות פרק ג

פרק ג א (" מפני מה אמרו אלם לא יתרום מפני שאין יכול לבדך מפני מה אמרו סומא לא יתרום מפני שאין יכול לבור את היפה מן הרע מפני מה אמרו שיכור לא יתרום מפני שאין בו דעת אע"פ שאמרו (ב) שיכור מקדו מקדו וממכרו ממכרו מתנתו מתנה ונדרו נדר הקדשו הקדש עבר עבירה שחייב עליה (ה) [חטאת] מחייבין אותו סקילה [מחייבין אותו] כללו של דבר שיכור דרי הוא כפקה לכל (ו) [דבר] מפני מה אמרו בעל קרי לא יתרום מפני

Ref 7

ספר נזיקין

והוא
ספר אחד עשר

הלכות רוצח ושמירת נפש

פרק ששי

ד ויש

הורג בשגגה ותהיה השגגה קרובה לזדון והוא שיהיה בדבר כמו פשיעה. או שהיה לו להזהר ולא נזהר. ודינו שאינו גולה מפני שעונו חמור אין גלות מכפרת לו ואין ערי מקלט קולטות אותו שאין קולטות אלא המחוייב גלות בלבד. לפיכך אם מצאו גואל הדם בכל מקום והרגו פטור:

Ref 8

שלח דיני הרופא. ובו ג' סעיפים:

(א) (ב) חנתגה החורה. רשות לרופא לרפאות [ב] ומצוה היא נובכלל פיקוח נפש הוא [ג] נואם

מונע עצמו הרי זה שופך דמים [ג] דואפילו יש לו
 מי שירפאנו שלא מן הכל אדם וזכר להחרפאות
 [ד] סומיהו לא יתעסק ברפואה א"כ הוא בקי ולא
 יהא שם גדול ממנו שאם לא כן הרי זה שופך דמים
 ב [ה] וואם רופא שלא ברשות בית דין חייב
 בתשלומין אפי' אם הוא בקי [ו] ואם רופא ברשות
 בית דין וטעה והזיק פטיר מדיני אדם וחייב בדיני
 שמים ג ואם המית ונודע לו שישגג גולה על ידו:

שולחן (דיני רפואות ורופאים וכו' ד' סעי').

ומעו והזיק פסור מדיני אדם וחייב לברני שמים
אם היתה עי' התרשלותו ולא עיין יפה ראם עיין
אין לו שום חמא שהרי מצוה לרפואות וכבר אמר
החכם שנת הרפוא כונת חבורא ואם סת עי'
רפואותיו ונודע לו ששגג היו נולה על ידו כשיש לו
לז סקום לתלות שהוא גרם לו עי' התרשלות או
שלא עיין יפה אבל בלא זה גיל דאינו חייב גלות
דמי נרע מאב המכה את בנו והריב את תלמידו
דפסור מנינות (כנלעיד לפרש התוספתא ודברי
הרמב"ן שהביאו המור וחסיד ועבי ודוק).

א כתוב ורפא ירפא סכאן שנתנה תורה רשות לרפוא
לרפואות (כ"ק פ"ה) כלומר שלא תאמר כיון דחכמת
הרפואה היא אומדנא בעלמא איכא שםא יקלקל כזה
נתנה התורה רשות לרפוא לרפוא וכיון שנתנה רשות
סמילא שחובה עליו לרפואות וחרי סח' לין שבת על
זה כשצריך לעשות הרפואה אפילו יש בעשייתה כסה
אבות סלאכות אם התעלה יש בו סכנה ובכלל פקוח
נפש הוא והמונע מזה ה' שופך דמים ואפילו יש
לו כי שירפאנו שלא מן הכל אדם זוכה להתרפאות
וכל חוריו בפקוח נפשות ה' משובח.

ב וסודר אסור להתעסק ברפואות אא"כ הוא בקי
ויש לו רשות סביר ותאינא צריך להיות מוסמך
מהממשלה שיש לו רשות לתת רפואות לחולים וגם
לא יהא שם גדול ממנו שאל"כ כשהזיק חרי הוא
שופך דמים ואם ירפא שלא ברשות ביד והממשלה
חייב בתשלומין אפילו הוא בקי אם התעלה נתגוק
על ידו וצריך להוציא ממנו על רפואות וכו' אם מה
על ידו היו כחורג נפש בסודר אבל אם ירפא ברשות

Ref 9

סימן נה - אחריותו של רופא שטעה

ומיהו לא יתעסק ברפואה אא"כ הוא בקי ולא היה שם גדול ממנו.

כלומר, אם יש גדול ממנו, עליו להיוועץ בו. ולפיכך מסתבר שמקצוע הרפואה שונה ממקצוע אחר, בכך
שחובת הרופא היא להתייעץ עם רופא גדול ממנו; ואם לא התייעץ נחשב לפושע. והדבר דומה לאונס כעין
אבידה ולא לאונס כעין גניבה, וגם לדעת התוס' הוא יהיה חייב. וזאת מפני שאם יש רופא מומחה יותר, והוא
לא נועץ בו אין זה אונס, אלא רשלנות.

רופא אומן שריפא ברשות ב"ד והזיק, בשוגג פטור, במזיד חייב מפני תיקון העולם.

וזאת כדי שרופא לא יירתע מלרפא מחשש שייענש על טעויותיו.

ואם המית, ונודע לו ששגג גולה על ידו.

ואע"פ שאין גלות בזה"ו, הוא צריך כפרה חמורה כעין גלות. כאן תיקון העולם אינו פוטר את הרופא. כי
משום תיקון העולם אפשר רק לוותר על תשלום נזיקין, משום שממון ניתן למחילה בידי אדם; אך במקרה
של מוות, העונש הוא כפרה כלפי שמים, ואין בסמכותה של החברה למחול על כך.

Ref 9

Documents re EMILY BRENT

ספר נזיקין
והוא
ספר אחד עשר

הלכות רוצח ושמירת נפש

פרק שני

ב אבל [ט] השוכר הורג להרוג את הבירו
או ששלח עבדיו והרגוהו. או שכפתו והניחו לפני הארי
וכיוצא בו והרגתהו חיה וכן ההורג את עצמו. כל אחד
מאלו שופך דמים הוא. ועון הריגה בידו וחייב מיתה
לשמים ואין בהן מיתת בית דין:

פרק כ"ה.

מאבד עצמו לדעת, עברין ומומר

ב. מדיני מאבד עצמו.

(א) אין קורעין עליו. ולדעת הרמב"ם והטוש"ע גם האבליים אין קורעין עליו, ולהרמב"ן והטור ועוד — רק אחרים, כגון אלה העומדים בשעת יציה"ג, א"צ לקרוע (כי הוא איבד בעצמו קדושת הס"ת שלו) אבל האבליים קורעין עליו.

(ב) ואין מספידין אותו, ואין חולקים לו כבוד (טוש"ע שמ"ה ממס' שמחות רפ"ב) כי אין לגופו דין גרתיק של קדושה כשאר גופי מתים.

(ג) אבל עומדין עליו בשורה ומנחמין את אבדיו, משום שזהו כבוד החיים ולא כבוד המת (שם). ומה"ט נראה שאעפ"י שאין במת זה מצות לוי' — יש להקל ללותו אם יש כאן מכבוד המשפחה. אלא שא"צ לבטל ממלאכה, וכ"ש מתורה, בשבילו (רמ"א שם סעי' ה'). «כללו של דבר כל שהוא כבוד החיים מתעסקין וכל שאינו לכבוד החיים (אלא כבוד המת) אין הרבים מתעסקים עמו לכל דבר» (לשון הברייתא דשמחות פ"ב א').

(ד) וקוברין אותו ומתעסקין בתכריכיו ובקבורתו (כמ"ש הרשב"א בתשו' תשמ"ג ומובא בב"ח ובד"מ וש"ך שם א', וכ"פ האחרונים). וכ' גליון המהרש"א (שם שמ"ה) להרחיק קברו משאר קברים יותר משמנה אמות (וראה טוש"ע שס"ב ה').

(ה) ובנוגע לדיני אבלות עליו — הגה הרמב"ם והטוש"ע (שם) כתבו שאין מתאבלין עליו, ולדעת הרמב"ן מתאבלין עליו — משום שג"ז מכבוד החיים (מיבא בלח"מ אבל ספי"ד, והחת"ס שכ"ו מסכים לדעת זו במקום שיש פגם כבוד המשפחה).

ולמעשה יכולים לעשות כפסק הרמב"ם והטוש"ע, ואם האבליים חפצים להתאבל מתירין להן, ביחוד כשמרגישים בזה פגם כבוד המשפחה (וכמ"ש והחת"ס, וראה גם לחמי תודה י"ח המובא בפ"ת).

ערוך שםיה השלחן
שםיה ודין המאבר עצמו לדעת והאורשים מהצבור וכו' וז' סערי.

ך ולמדנו מזה המאבר עצמו לדעת לא מקרי אלא כשאמר מקדם שבמיתה זו יאמר עצמו תם ראינו שסיד עשה לעצמו מיתה זו (עשיך סקין) אבל עשה ולא אמר אי אמר ולא ראינו בעצמנו שעשה אף שנמצא במיתה זו מיס אולי שנעק נהנה בו וכן כשעשה מפני יראה אף שהיה לו להבין דמילתא זומרתו היא יראתו כמו בבן נורטם שהיה לו להבין מה יעשה לו אביו מיס היראה בלבדו ודאי כשלם סדעת ואף אם אמר אלך ואחלה עצמי וחלך מיד ועשה כן אין זה מאבר עצמו לדעת כשעשה מפני היראה (כנ"ל לפרש הך רבן נורטם דאליכ בלא מעם קראה אינו כמאבר וכי כיון שלא אמר מקדם ודחיק).

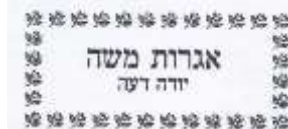
ך כלל שני דבר במאבר עצמו לדעת חליקן בכל איזה חלייה כל שהוא כגון לחלות ביראה או בצער או שיצא מדעתו או שסבור היה שזה מצוה לבלי להכשל בעברות אחרות וכיוצא באלו הדברים מפני שהוא באמת דבר רחוק שאדם יעשה נבילה כזו ברעת צלולה זא ולמי משאל הצדיק שנפל על דרכו לבלי יתעללו בו הפלשחים וכיוצא בזה מקרי אנוס וכיש קמן המאבר עצמו לדעת דחשוב כשלא לדעת.

Ref 14

אבל רבתי הנקרא מסכת שמחות

הלכה ד מעשה בבנו של נורטם בלוד שברח מבית הספר והראה לו אביו באזנו ונתירא מאביו וחלך ואבד עצמו [י] בבגד ובאו ושאלו את רבי מרפון ואמר אין מונעין הימנו כל דבר : הלכה ה מעשה בתינוק אחד מבני ברק ששבר צלוחית בשבת והראה לו אביו באזנו ונתירא מאביו וחלך ואבד עצמו בבור ושאלו את רבי עקיבא ואמר אין מונעין הימנו כל דבר : הלכה ו מכאן אמרו חכמים אל יראה אדם לתינוק באזנו אלא מלקיחו מיד או ישתוק ולא יאמר לו כלום (י) ר' שמעון בן אפעור אומר יצר תינוק ואשה תהא שמאל דוחה וימין מקרבת :

Ref 15

סימן ל

בענין הענשת תלמידים ואיום עליהם

בע"ה עש"ק א' דהגבלה תשמ"א.

מע"ב ידידי הרה"ג מוה"ר מאיר מונק שליט"א.

ג. מי הוא שאסור לאיים על חנינוק שיבנו לאחר זמן, מי נחשב חנינוק לענין זה, ואם יש אופן שמותר לאיים על חנינוק בעונש

ועיין ברא"ש מ"ק פרק אלו מגלחין סימן צ"ד שסובר דבגדול שחייב במצות הוא כדן מאכד עצמו לדעת, ומגיה במס' שמחות ואם היה קטן אין מונעין ממנו כלום ומעשה בבנו של גורגנס וכו', הרי שדין זה הוא בקטן חזקא, והוא משום דסובר דאף בן י"ג וכן י"ד היה להם להבין שאמירת האב שיעשהו הוא בדבר קל, שלכן חשבו שלדעת איכד עצמו, אבל הוא תמוה דאם היה קטן משיטא דאין מונעין ממנו כל דבר משום שקטן פטור מעונשין אף על איסור רציחה, בין לאחרים בין לעצמו. אלא ודאי איירי בגדול שחייב בעונשין, אבל כיון שהוא עדיין תלמיד ואביו מתחשב עמו כקטן שמכא אתו כשאנו שומע לו, והוא ירא מהכאות ועונשי אביו כשלא עשה כרצונו כמו חנינוק, ומחמת זה איכד את עצמו, אמר ר"ט ור"ע שאין להם דין מאכד עצמן לדעת כיוון דאיכדו עצמן מצד הוראת ול"ק כלום דעל תגידא אבל

אם ראו אותו חנוק וחלוי באילן חרוג ומשלך ע"ג סייף זה בחזקת שאיבד עצמו שלא לדעת ואין מונעין ממנו כל דבר, ומעשה בבנו של גורגנס וכו', הקשה הרא"ש הא וזה מעשה למחור דבנו של גורגנס איבד עצמו לדעת, ולכן הגיה כדלעיל, אבל לפי מה שכתבתי אפילו אם בנו של גורגנס היה גדול חשיב כמאכד עצמו שלא לדעת ואין צריך להגיה, וצ"ע.

ופשוט שמסבדא לא היה האיסור אלא כשלא אמר לו במה יעשהו. דאם אמר שיעשהו בדבר שאין בזה פחד מיתה או יסורים גדולים לא היה לן לאסור. אבל מסתבר שיש לאסור בכל אופן, שלא יתרגלו לאיים בעונשין. אבל ודאי רשאי לקבוע שתלמיד שיעבור ויעשה דבר זה יענש בשלוחין מחדר זה ויצטרך אביו לבקש בעדו מקום אחר, או שאם יעבור יענש בשלש או ארבע הכאות ברצועה, שהוא רק ידיעת חומד האיסור. וכדאי לומר להתלמיד כשעבר פעם ראשון שאם יבטיח לחזר שלא יעשה יותר, הוא מוחל לו.

אשר

ואלו מגלחין פרק שלישי מועד קטן

רביע

צד רביא באל רבתי
(פ"ח) המחוקק והמסורס והנפלים" וכן
שמותה חי וכן השעה מת אין מחמסקין עמו
לכל דבר (שם פ"ב) [והמאכד עלמו לדעת
אין מחמסקין בו] ואין קורעין ולא מספדין
ולא חולצין עליו אבל עומדין עליו בשורה
ואומרים עליו ברכת אבנים מפני שהוא
כבוד לחיים וכל שהוא כבוד לחיים רבים
מחמסקין בו ואזרח המאכד עלמו לדעת (שם)
פ"ב) לא שעלה לראש הגג ונסל ומת אלא ואמר הריני עולה לראש הגג ואפיל עלמי ואמות
וראוי ליטע שעלה לראש הגג ונסל ומת זה חוקת שאכד עלמו לדעת אבל אם ראו איש חטק
ותלי באלין הריג ומשלק ע"ג סוף זה בחוקת שאכד עלמו שלא לדעת ואין מונעין ממנו
כל דבר ומעשה בבנו של גורנטס בלד שביטל מבית הספר ואירע לו אביו בלמו פירוש
הפחדו לשלם לו המאורע שאירע לו בלמו כדרך שמכין החיטקות ומשכין אותן בלמיהם
[ז] ואמר ר' טרסון אין מונעין ממנו כל דבר מפני שהם חיטק וכאלא לדעת דנדול דמי
וכמו מעשה לסחור דמי ואריך להגיה הכרייתא ואם היה קטן אין מונעין ממנו כלום ומעשה
בבנו של גורנטס וכו'

Ref 16

ר"ב. שלא להקשיל תם בדרך

שלא להקשיל בני ישראל לתת להם צצה
רצה. אכל נזשיר אותם כשישאלו צצה בטה-
שנאמין שהוא ישר וצצה טובה. שנאמר. ולסני
עור לא-תתן מכשלי. ולשון סקרא: לסני סומא
בדרך וקנה נוטל סמך צצה. אל-תתן לו צצה
שאינה הוגנת לו. ואמר וקרונום לקרקה (סמא):
אל יאמר אדם להברי. מכר שךך וקח חמור.
והוא עוקף עליו ונוטלה הימנו. וזה הלוא כולל
כמו כן סי שגזר עובר צברה. שהוא מכיא
אותו שיתפתה בזולת זה לצבר סמנים אחרים
עוד; וסנה הצד אקרו וקרונום לקרקה (כיס עה ב).
בטלנה ולנה קרבית ששניהם עוקרים ב. לסני
עור וגומר.

ונוקנת בקל-מקום וקבל-זקן בנקרים ונקבות.
וקעובר עליה והשיא את חברו לנדפת צצה
שאינה הוגנת לו או סיע אותה בדרך צברה.
בגון המושים כוס יין לנזיר וקל-פיוצא קנה —
עבר על לאו זה. והוא כעובר על סענות מלך.
ואין לוקין עליו. לפי שאין בו טעשה.

Ref 18

הלכות

מדור התשובות ח"ח

משנה

סימן נו

עוד להנ"ל. בענין הרוצה לאבד עצמו רח"ל אי חייבין
להצילו .

ש"ס סקי"ד. נמי שרואה לאבד עצמו לדעת רח"ל ויכול להצילו
שנסתפק המנ"ח בקומץ המנחה מזה רל"ז אי חייב להצילו, יפה
כתב כח"ר דחייב להצילו ודברי המנ"ח שם חמוהין הרבה. ומה
שהביא ראיה כח"ר דכיון דהנשמה הוא נשמה ה' ואין ביד מאבד
עצמו לדעת לאבדה ומחוייבין להצילו ולמנעו מלאבד נשמה ה' הוא
ראי' נכונה וסברא ישרה ואני לחזק דבריו באחי בזה עיין בספרי
סמ"ה מזה ח"כ דאפילו רצה הנרצח לפטור הרוצח בשעת מיתתו
לא נשמע לו כי אין הרשות בידו לפוטרו ובמשנה הלכות שם הבאחי
לשון הרמב"ם שנפשו של זה קנין של הקב"ה הוא והארכתי שם
קצת ועיין חינוך שם, ובר מן דין לא ידענא מאי גרע זה מכל מזה
החורה שכל שיכול למחות בידו ואינו מוחה נחפס באותו עון והכי
נמי אין לך מי שיכול למחות יותר מזה שיכול להצילו שלא לאבד
עצמו לדעת ויעבור על עבירה חמורה כזו עד שאין לו חלק לעוה"ב
וישראל ערבים זה לזה ע"כ לא ידענא מאי ספק בזה.

Documents re POLICE OFFICER WILLIAM BLORE

שמות כ יתרו

י לא תרצחם לא תנאפם לא תגנבם לא

תענה ברעך עד שקר :

Ref 22

לט) מל"ת שלא להעיד עדות שקר שנא' לא
תענה ברעך עד שקר, והמעיד מפי
אחרים אפי' נאמנים בודאי, ג"כ עובר בלאו זה.
השוכר עדי שקר והכובש עדותו פטור מדיני אדם
וחייב בדיני שמים. ונוהג בכ"מ ובכ"ז בכל מי
שראוי להעיד :

Ref 22

דברים יט שופטים

י ודרשו השופטים היטב והנה עד
שקר העד שקר ענה באחיו: "ועשיתם לו כאשר
זכם לעשות לאחיו ובערת הרע מקרבך :

Ref 23

ספר שופטים

החג
ספר ארבעה עשר

הלכות עדות

פרק שמנה עשר

ן "עדי נפשות שהוכחשו
ולא הוזמו אפילו בא הנהרנ ברנליו אינם לוקין. ספני
שהוא לאו שניתן לאזהרת מיתת בית דין ואין לוקין עליו.
אבל בית דין מכין אותן מכת מרדות כפי מה שיראו:

Ref 24

כי השבת

חדשות

- הרב פסק: אב שמת לילד אופניים חשמליים - שותף לרצח

"כמי אקדח מלא כדורים"

הרב פסק: אב שקונה לילד אופניים חשמליים - שותף לרצח

הגאון רבי יצחק זילברשטיין, פסק בימים האחרונים, ערב יום הכיפורים, כי
אסור להורים לקנות לילדיהם אופניים חשמליים • "זה כאילו נותן לילדו אקדח
מלא כדורים; אותם הורים - שותפים לרצח" (חדשים)

ישראל שני

15:53 | כדורים חשמליים

אוסף

הורה שנכנס לילדו ורכש לו אופניים חשמליים, ייחשב שותף לרצח ויתבע על כך אם חלילה יקרה "משנהו", כך פסק הגאון רבי יצחק זילברשטיין, חבר מועצת גדולי התורה ורבה של שכונת רמת אלחנן בבני ברק.

בשיחה עם העיתון "יתר באמן", נשאל הרב זילברשטיין, האם מותר להורים לרכוש לילדיהם אופניים חשמליים או להתיר להם לנסוע על הכלי הזה.

הגר"י השיב במחצות כי "אין להרשה בעידון כלל ולאור המקרים הרבים והקשים של תאונות והאסונות המתרחשות עם אופניים חשמליים, יש להתירם אליהם כאל כלי המסכן את הציבור באופן ודאי

יידעו הורים שנתנו הסכמתם לילד לרכב על האופניים החשמליים", מוסיף הרב זילברשטיין. "כי הם" שותפים לרצח ממש, כי כתוב במסכת שביעיות דף ל' עמוד ב' בתוספת שכל מי שיכול למנוע מהוולת מלחטוא חטא ולא מונע מאתו, נתפס באותו עון. ולכן אותם הורים ייחשבו כשותפים לאותו עון "אם חלילה יקרה משנהו. הם ייחשבו על כך וייחשבו לרצוחם לכל דבר

Ref 25

Documents re VERA CLAYTHORNE

ויקרא ים קדושים

מי לא תעמוד רכיל בעמיה
לא תעמוד עליהם רעה
אני ה'

Ref 29

ספר נזיקין
והוא
ספר אחד עשר

הלכות רוצח ושמירת נפש

פרק ראשון

יד כל היכול להציל ולא הציל עובר על לא תעמוד על דם רעה. וכן הרואה את חברו טובע בים. או ליסמים באים עליו. או חיה רעה באה עליו. ויכול להצילו הוא בעצמו. או ששכר אחרים להצילו ולא הציל. או ששמע עובדי כוכבים או מסרים מחשבים עליו רעה או מוטעין לו פח ולא נלה ארון חברו והודיעו. או שידע בעובד כוכבים או באונס שהוא בא על חברו ויכול לפייסו בגלל חברו להסיר מה שבלבו ולא פייסו וכל כיוצא בדברים אלו. העושה אותם עובר על לא

מן אע"פ שאין לוקין על לאוין אלו מפני שאין מעשה בהן חמורים הם *שכל המאבד נפש אחת מישראל כאילו אבד כל העולם כולו. וכל המקיים נפש אחת מישראל כאילו קיים כל העולם כולו:

פרק שלישי

מן הדוחף את חברו לתוך המים או לתוך האש או מדין אותו אם יכול לעלות משם פטור ממיתת בית דין ואם לאו חייב. וכן אם כבש עליו [בתוך המים או] בתוך האש עד שלא נשאר בו כח לעלות ומת חייב. אע"פ שאינו הוא הדוחף בתחילה. והוא הדין למניח ידו על פי חברו וחוטמו עד שהניחו מפרפר ואינו יכול לחיות. או שכפתו והניחו בצנה או בחמה עד שמת. או שכנה עליו מקום עד שמנע ממנו הרוח. או שהכניסו למערה או לבית ועישן עליו עד שמת. או שהכניסו לבית של שיש והדליק עליו נר עד שהמיתו ההבל. בכל אלו נהרג עליו שזה כמו שחנקו בידו:

Refs 28, 30, 31 and 35

ORTHODOX UNION

Endangering oneself in order to save another person from mortal danger

Rabbi Avi Zakutinsky

Harav Yosef Karo zt"l, in his Sefer Kesef Mishnah (Rotzeach 1:14), cites the Hagahos Maimon who rules in accordance with the Yerushalmi that one is required to place himself in a Safek Sakana in order to save another Jew from an absolute life threatening situation. He explains that because the other person will definitely die and the rescuer will only potentially die, we worry about the definite and not the potential. This was also the view of the Tiferes Yisroel (Peah 1:5). The Kesef Mishnah and Hagahos Maimon do not tell us where in the Yerushalmi can this ruling be found. The Netziv (Emek Sheila Shelach) explains that the Yerushalmi they are referring to can be found in Meseches Terumos. The Yerushalmi records that Rav Imi was captured by robbers and was in a life threatening situation. Rav Yonasan said that there is nothing we can do and we must accept his untimely fate. However, Reish Lakish said, "I am going to rescue him and either I kill them (the captors) or they kill me." Reish Lakish actively placed himself in danger in order to save his friend and this is the source of the ruling of the Hagahos Maimon.

Harav Yoel Serkes zt"l (Sma C.M 426), in his commentary on Shulchan Aruch, noted that the Rama and Shulchan Aruch both omit this ruling from their writings. It is in no doubt due to the fact that the pillars of halacha, the Rosh, Rif, and Rambam, all omitted the ruling of the Yerushalmi. It also seems that Rabbeinu Yona, in his Sefer Issur V'Heter (59:38), disagrees with the Hagahos Maimon and rules that one is not required to enter a potentially dangerous situation in order to save a person in life threatening danger. The Mishnah Berurah (329:19) also rules that one is not required to endanger himself in order to save another.

The Aruch Hashulchan explains that the reason all these Rishonim do not rule in accordance with the Yerushalmi is that the Talmud Bavli disagrees with the Yerushalmi. He does not, however, include a source from the Bavli that would imply a convey a view different from that of the Yerushalmi. See the Tzitz Eliezer (9:45) who cites potential sources from the Bavli that seem to disagree with the Yerushalmi.

The Radvaz (3:627) feels that according to the vast majority of opinions who do not require one to endanger himself in order to save another person. Not only is one not required to do so, one is not allowed to do so. He writes that one who places himself in Safek Sakana in order to save his friend is a "foolishly pious individual" and the potential risk outweighs the mortal danger facing his friend. One is not allowed to endanger himself in order to perform a Mitzvah or in order to avoid a sin (except idolatry, murder, and sexual relations). Therefore, it is not permitted to endanger one's self in order to avoid performing the sin of Lo Saamod Al Dam Re'acha. This ruling was also cited by Harav Yitzchak Weiss zt"l (Minchas Yitzchak 6:103).

Ref 32

17 - Does The Rescuer Need To Endanger His Life?

An important question concerning "Thou shall not stand aside when mischief befalls your neighbor" is: To what extent does one need to carry out this obligation in order to fulfill the mitzvah? In other words, what is the halacha (Jewish law) in regards to putting oneself in danger in order to save the life of another person? Does the mitzvah only apply when there is no danger to one's own life? If, for example, a person should see his friend drowning in the river and it is clear to him that by trying to save his friend he will probably drown himself, is he obligated to try to save him anyway?

The second approach to this question regarding "Thou shall not stand aside when mischief befalls your neighbor" regards this mitzvah to be different from the rest of the mitzvot because it involves saving a human life. It therefore obligates taking great risks and entering into great danger in order to rescue another person from sure death. This obligation would apply regardless of whether or not a normal person would take great risks upon himself or enter into great danger in order to save all of his possessions. For, in any case, if it is necessary to put one's life in danger to save a fellow Jew, one must do so. However, the conditions for endangering one's life for the sake of saving another depends on if the chances are good that the rescue will be successful and both will live. If, however, there is only a fifty percent chance that both will live then one is not obligated to save a fellow Jew's life (Beit Yosef Choshen Mishpat 426).

Ref 33

הלכות חובל בחבירו

תבן מצות עשה להסיר כל מכשול שיש בו סכנה נפשות ועשיית
מעקה לגגו ובו י' סעיפים:

פתחי תשובה

. [ב] מוכר על לא תעמוד עממי סק"כ בענין להכניס עולמו בספק סכנה בשביל הלל חניו. ועיין בספר אגודת אלוך
מכנהון חכמים ז"ל שכתב טעם נכון מה דבריו וברמב"ם והרא"ש והטור לא הביאו דברי הירושלמי בזה משום דס"ל
דהלמודא דידן פליג על הירושלמי בהא ע"ש. ושם בסוף הספר בהשקפות הביא בשם הרדב"ז ח"ג סימן תרכ"ז שכתב כן
בפשיטת דמפיקא רידיה עדיף מודאי דחבריה (עמ"ש בפ"ת ליו"ד ס"ז קנ"ז ס"ק ט"ו) הבאתי דברי רדב"ז אלו ע"ש
והוא ז"ל כתב על זה אולם לריך לשקול הענין היטב אם יש בו ספק סכנה ולא לדקדק ביותר כאותה שאמרו ס"פ אלו
מלאות דף ל"ג גבי שלך קורס לכל ארס שכל המדקדק בעלמא כך סוף בל לירי כך וכ"ה בש"ע סי' רס"ד ס"א ע"ש :

ספרא דבי רב
דא ספר

תורת כהנים

סלל

מדרשי התנאים והקדושים וכתובם לברכה לספר ויקרא

ועליו שני פירושים לרבנו חננאל

(א) פירוש החסיד אור ישראל וקדושו חרב רבינו **אברהם בן חר** מפוסקירש בעל החשנות על חרמביים זלח"ה.

(ב) פירוש לאחד מראשוני רבנותנו בעלי התוספות, וחוא פיוחס לחרב רבינו **שמעון משאכ** בעל פירוש ריש על סדרי זרעים וטהרות זלח"ה.

תל שולח

הנחות ובאורי הנריא

הנחה נגדו לרבינו חננאל אור וקדושו חרב רבינו **אברהם בן חר** מפוסקירש בעל החשנות על חרמביים זלח"ה. ונח"ה חבולת הטות נפלאות וביאורים רבים מאורי קנים מכתביד נדיל ורב הכמות שחיה ספן וספן לא נרש סקולג. וכו' מפוככים כתיי נקט שפך הוא לא ראה-אור קדיין. ונחנות מכת"י שיל ק"י ה"מקדיח"י זלח"ה וכן ביאורים נפשים לרבינו **מספר**, אורת אליה"י ושאר סקמות. מתקן כיאות דבר דבר במקפו תוך השפחות נוסחאות תנחות וביאורים שכת"י לשאר הסקדות הנ"ל, שחלבים וקדושים חזי לאנשים.

קם

אומק פירוש רבנו חננאל ור' יעקבאל

(א) פירוש רב פקיה נאן זלח"ה. (ז) פירוש רבינו **שמעון** סקין זלח"ה.

(ב) פירוש רש"י לרבינו **שלמה** תחסי זלח"ה. (ח) פירוש רבינו חר ב"י תפס אמרדום זלח"ה.

(ג) פ"י תראכ"ד לרבינו **אברהם בן חר** זלח"ה. (ט) פ"י תרשכ"ן לרבינו **שמעון ב"ר אשה** זלח"ה.

הנחות

פירושים חידושים לרבנו חננאל ור' יעקבאל

(א) ספר הנחות מאורי"ל מאת חננאל העניס ר' יעקב חר פורסם זלח"ה אב"ד דק"ק ויזנרזי כולל פירושים וחידושים רבים עם חילופי נוסאות וטראיסקמות לכל דברי חז"ל, לרמב"ם וסמ"ג ועד מוראשונים.

(ב) חידושי חננאל שר תורה ר' מאיר שפחה חננאל פורסם זלח"ה שטאטו נסודו סודן ספריו משך חכמה ואור שפחה.

הוצאת ספרא

עיה"ק ירושלם תוכביא

שנת השבט, ה' אלפים שבע מאות תשע קע"ח

בהר ט ספרא פרשתא ה

וְחִי אַחִיךָ עִמָּךְ •
זו דרש בן פמורי שנים שחיו חולכים במדבר ואין כיד אחד אלא
קיתון של מים אם שותהו אחד מגיע ליישוב ואם שותים אותו
שנים שניהם מתים • דרש בן פמורי ישנו שותיהם וימותו שנאמר
וְחִי אַחִיךָ עִמָּךְ • אמר לו רבי עקיבא וחי אחיך עמך חייך קודמים
לחי חבירך • כספך • ולא כסף אחרים • ואכלך • ולא אוכל
אחרים • או כספך ולא כסף מעשר • ואכלך ולא אוכל בהמה •
בשהוא אומר נשך כסף לדבות כסף מעשר • נשך אוכל לרבות
אוכל בהמה • וכמרבית לא תתן אכלך אני ה' מבאן אסרו כל
המקבל עליו עול ריבית מקבל עול שמים וכל חמורק ממנו עול
ריבית פורק ממנו עול שמים •

ספר

שיטה מקובצת

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תשס"ז

זהו חרשי
בבא מציעא

אשר קבצם הרב המוסקף הנאון כמחיר בצלאל אשכנזי דל מספרי
בתיבת ד: אשר היה ארון ומושל בכל ארץ מצרים הנדע בשערים
בתשובותיו וקראו בשם:

אסיפת זקנים

זה לשון בבתיבת ד אוח באות:

חרשי בבא מציעא מקובצים מחדשי רבינו הנאול דל. הראב"ד דל. והרמב"ן
דל. ורבינו יונה דל. והר"ר מאיר הכהן דל מפרקסמה בבתיבת ד המספר נראה
הרמב"ן. והוספי הראש דל. והרשב"א דל. והרשב"א דל. והר"ן דל. ושיטה לא
נדע שם המספר. והוספות שאנן דל. והוספות חלמיר דל. ופירוש סוגיות
לד"ר יוסף הלוי דל. מינאש דל.

ומצאו בכל תשובותיו קצת בלשון ערבי והועתקו ללשון הקדש וקצתם גם נמצאו
בלשון הקדש. הויכח שעבר בין הראב"ד ובין הר"ן הלוי ומצאו בסוגיות שתי
פרות. קצת תוספי תוספות להראש בתחלת פ"ק. חדשים ימים מרבנים קדמונים
נמצאו בגליון של תוספות ונקראו בשם גליון תוספות. וביאורים ימים על תוספות
ועל הגליונות של תוספות עד סוף סוגיות תגרי לוד הרב גדול לא נדע שמו נקרא
בשם גליון. קצת ספי הר"ר יצחק בר ששת דל וקצת ספרי שמועין בר צמח דל.
וקצת פלפולים למחירי אבות דל. ופירוש סוגיות תגרי לוד מספר דל דל דל דל
וספר נדע עם סוגיות אחרות שהובאו בספרי הדפוס כמו פסקי הראש ונמוקי יוסף
והתוספות בין מה שמביאין במקומו בין מה שמביאין במקומות אחרים בתלמוד, לא
נכתב כאן לסיבת כי ספרי הדפוס נמצאים. ע"כ.

ועתה יצא לאור מחדש
בדפוס ציוני פרק המסכתא דפי הש"ס ככל עמוד בבית
וכן תספנו לראשונה מתוך כח. חב"ד כללים על התלמוד מאת רבינו המספר דל
ע"ה. ירושלים ת"ו

דף סב ע"א ור' יוחנן האי וחי אחיך מאי עבד ליה פי' שזכו
מקרא של תורה ומיותר לדרשא אבל
בקראי דר' יוחנן שאינה אלא דרשא בעלמא וכעין אסמכתא מד"ס לא
פרכין לר"א מאי עבד ליה. הריטב"א:
שנים שהיו מהלכין בדרך וכו' חייך קודמין לחיי חברך ואותו אדם
שהמים בידו שוחה ומליל נפשו דחיי קודמין להליל את עצמו.
חטפן אחד מהם מחברו ופסקה ומחברו מת על ידו חייב בדיני שמים כן
נראה דמאי חזית דדמי' סומק טפי. הרמ"ך.

פרק אחדו נשך

דף סב וקו אסין עמד סיוך קודמין כו' דמלת עמן משמע שיבא הוא
 סבל ק' וכראה לפי הדרש דר' עקיבא דאס היה הקיתון של מים
 של סניהס דמורה ר' עק לכן פטורא דשניה ימותו ואל יראה כו' ואפשר
 דהיונו סעמא כדאמרינן דמאי סות דמא דין בומק טפי מדרחא
 דסנדק ות"ל :

סנהדרין

סימן כה

ויש לעי באחד רואה חזן הולך להרוג אנשים רבים ויכול להטותו
לד אחר ויהרג רק אחד שצדד חחר, וחלו שצדד זה יולו,
ואם לא יעשה כלום יכרגו הרבים והאחד ישאר בחיים, ואפשר דלא
דמי למוסרים אחד להריגה דהתם המכירה היא פעולה האכזרית
של הריגת נפש וצפועות זה ליכא הלל אחרים צעצע של הפעולה
אלא במקרה גרם עכשיו הלל לאחרים גם הלל האחרים קשור
במה שמוסרין להריגה נפש משראל, אבל בעיית החזן מלד זה
לד אחר היא צעיקרה פעולת הלל, ואינה קשורה כלל בהריגת
היחיד שצדד אחר, רק עכשו במקרה נמלא צדד אחר נפש משראל
ואחרי שצדד זה יכרגו נפשות רבות, ובזה אחד, אפשר דיש לנו
להשתדל למעט אצדת ישראל בכל מאי דאפשר, והלא ללינום ופסום
נכרגו בשביל להליל את ישראל כמש"כ רש"י תענית י"ח צ' ד"ה
בלודקין, ואמרו שאין כל צרי יכולה לעמוד במחילתן, מיהו הכא
גרע דהורג צידים, ולא מלינו אלא דמוסרין אבל להרוג צידים
אפשר דאין הורגין והא דכרגו שצ"צ דמורד צמלכות היה ומיהו
ל"ע בתוס'.

Documents re GENERAL JOHN MACARTHUR

שמואל ב'

וְהָיָה לְתַשׁוּבַת הַשָּׁנָה לַעֲתֹת צִאת הַמִּלְאִים וַיִּשְׁלַח דָּוִד אֶת־יֹאבָב * יָא
וְאֶת־עֲבָדָיו עִמּוֹ וְאֶת־כָּל־יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁחָתוּ אֶת־בְּנֵי עֲמֹן וַיִּצְרוּ עָלֵי
רַבָּה וְדָוִד יוֹשֵׁב בִּירוּשָׁלַם: וַיְהִי לַעֲתֹת הָעָרִב וְהָקָם * ד
דָּוִד מֵעַל מִשְׁכְּבוֹ וַיִּתְּהַלֵּךְ עַל־גִּגְיֹת בֵּית־הַמֶּלֶךְ וַיֵּרָא אִשָּׁה רַחֲצָה מֵעַל
הַגִּגְיֹת וְהָאִשָּׁה טוֹבַת מְרָאָה מְאֹד: וַיִּשְׁלַח דָּוִד וַיְדַרְשׁ לָאִשָּׁה וַיֹּאמֶר * ג
הֲלוֹא־זֹאת בַּת־שִׁשְׁבַּע בַּת־אֱלִיעֶזֶר אִשְׁתִּי אֲוִרְיָה הַחַתָּן: וַיִּשְׁלַח דָּוִד * ד
מִלְאִים וַיִּקְרָא וַתָּבוֹא אֵלָיו וַיִּשְׁכַּב עִמָּהּ וְהָיָה מִתְקַדֶּשֶׁת מִטְּמֵאתָהּ
וַתֵּשֶׁב אֵלָיו בֵּיתָהּ: וַתַּהַר הָאִשָּׁה וַתִּשְׁלַח וַתִּמְגַּד לְדָוִד וַתֹּאמֶר הִרָה אֲנִכִּי * ה
וַיִּשְׁלַח דָּוִד אֶל־יֹאבָב שָׁלַח אֵלָיו אֶת־אֲוִרְיָה הַחַתָּן וַיִּשְׁלַח יֹאבָב אֶת־ * ו
אֲוִרְיָה אֶל־דָּוִד: וַיָּבֹא אֲוִרְיָה אֵלָיו וַיִּשְׁאַל דָּוִד לְשָׁלוֹם יֹאבָב וְלְשָׁלוֹם * ז
הָעָם וְלְשָׁלוֹם הַמִּלְחָמָה: וַיֹּאמֶר דָּוִד לְאֲוִרְיָה רֵד לְבֵיתְךָ וְרִתֵּץ * ח
רִגְלֶיךָ וַיֵּצֵא אֲוִרְיָה מִבֵּית הַמֶּלֶךְ וַתֵּצֵא אַחֲרָיו מִשְׁעַת הַמֶּלֶךְ: וַיִּשְׁכַּב * ט
אֲוִרְיָה פֶתַח בֵּית הַמֶּלֶךְ אֶת כָּל־עַבְדֵי אֲדֹנָיו וְלֹא יָרַד אֶל־בֵּיתוֹ: * י
וַיִּגְדוּ לְדָוִד לֵאמֹר לֹא־יָרַד אֲוִרְיָה אֵלָיו בֵּיתוֹ וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־אֲוִרְיָה * יא
הֲלוֹא מִדְּרָךְ אַתָּה בָּא מִדּוֹעַ לֹא־יָרַדְתָּ אֵלָיו בֵּיתְךָ: וַיֹּאמֶר אֲוִרְיָה אֵלָיו * יב
דָּוִד הָאֲרוֹן יִשְׂרָאֵל יִהְיֶה יָשֻׁבִים בְּסֻכּוֹת וְאֲדֹנִי יֹאבָב וְעַבְדֵי אֲדֹנִי
עַל־פְּנֵי הַשָּׂדֶה חֲנִים וְאֲנִי אָבוֹא אֶל־בֵּיתִי לֶאֱכֹל וּלְשִׁטּוֹת וּלְשִׁכַּב * יג
עִם־אִשְׁתִּי חַלֵּךְ וְחֵי נַפְשִׁי אִם־יִשְׁעֶה אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה: וַיֹּאמֶר דָּוִד * יד
אֶל־אֲוִרְיָה שֶׁב בֵּזֶה גַּם־הַיּוֹם וּמָחָר אֲשַׁלְּחֶךָ וַיָּשֹׁב אֲוִרְיָה בִירוּשָׁלַם
בַּיּוֹם הַהוּא וַיִּמְחָרֶת: וַיִּקְרָאֵלָיו דָּוִד וַיֹּאכֵל לֶפָנָיו וַיִּשֶׁת וַיִּשְׁכְּרוּ * יו
וַיֵּצֵא בָּעָרִב לְשִׁכַּב בְּמִשְׁכְּבוֹ עִם־עַבְדֵי אֲדֹנָיו וְאֶל־בֵּיתוֹ לֹא יָרַד:

יז וַיְהִי בַּקָּר וַיִּכְתֹּב דָּוִד סֵפֶר אֶל־יֹאבָב וַיִּשְׁלַח בְּיַד אֲוִרְיָה: וַיִּכְתֹּב * יז
בְּסֵפֶר לֵאמֹר הִבֵּי אֶת־אֲוִרְיָה אֶל־יָמַי לְפָנַי הַמֶּלֶךְ וְהַחֲזֵק וְשַׁבְתָּם * יח
מֵאַחֲרָיו וְהָבֵה וְיָמִת: וַיְהִי בַשְּׂמֹרָה יֹאבָב אֶל־הַעִיר וַיִּתֵּן * יט
אֶת־אֲוִרְיָה אֶל־הַקּוֹם אֲשֶׁר יָדָע כִּי אֲנִשְׁתִּיל שָׁם: וַיֵּצֵא אֲנִשְׁתִּי * כ
הַעִיר וַיִּלְחֲמוּ אֶת־יֹאבָב וַיִּפֹּל מִן־הָעָם מֵעַבְדֵי דָוִד וְיָמִת גַּם אֲוִרְיָה * כא
הַחַתָּן: וַיִּשְׁלַח יֹאבָב וַיִּגְדֵּל לְדָוִד אֶת־כָּל־דְּבָרֵי הַמִּלְחָמָה: וַיָּצֹא אֶת־ * כב
הַמִּלְחָמָה לֵאמֹר כִּבְלוּתֶךָ אֶת כָּל־דְּבָרֵי הַמִּלְחָמָה לְדָבָר אֶל־הַמֶּלֶךְ: * כג
וְהָיָה אִם־תִּשְׁלַח חֲמַת הַמֶּלֶךְ וַיֹּאמֶר לָךְ מִדּוֹעַ נִשְׁתַּם אֶל־הַעִיר * כד
לְהִלָּחֵם הֲלוֹא יִדְעֻתֶם אֶת אֲשֶׁר־יָדָע מֵעַל הַחֻמָּה: מִי־הִכָּה אֶת־ * כה
אֲבִימֶלֶךְ בְּנֵי־רִבְשָׁה הַלּוֹא־אִשָּׁה הִשְׁלִיכָה עָלָיו שֶׁלַח רֶכֶב מֵעַל * כו
הַחֻמָּה וַיָּמָת בְּחֶבֶץ לְמָה נִשְׁתַּם אֶל־הַחֻמָּה וַיִּמְרָט גַּם עַבְדֵיךָ אֲוִרְיָה * כז
הַחַתָּן מֵת: הֲלֹךְ הַמִּלְחָמָה וַיָּבֹא וַיִּגְדֵּל לְדָוִד אֶת כָּל־אֲשֶׁר שָׁלַח יֹאבָב: * כח
וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל־דָּוִד כִּי־נִכְרְוָ עָלֶיךָ הָאֲנָשִׁים וַיֵּצֵא אֵלָיו הַשָּׂדֶה * כט
וַיִּהְיֶה עָלֵיהֶם עֲדִיפָתָה הַשָּׂעִר: וַיֵּרְאוּ הַמִּרְאִים אֶל־עַבְדֵיךָ מֵעַל * ל
הַחֻמָּה וַיָּמָתוּ מֵעַבְדֵי הַמֶּלֶךְ וְגַם עַבְדֵיךָ אֲוִרְיָה הַחַתָּן * לא
מֵת: וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל־הַמִּלְחָמָה כֹּה־יִתְּאֶמֶר אֶל־יֹאבָב אֶל־ * לב
יָדְעֵיךָ בַּעֲבֹדְךָ אֶת־הַדְּבָר הַזֶּה כִּי־נִכְזָה וְנִכְזָה תֹאכֵל הַחֶרֶב הַחֹזֶק * לג
מִלְחָמָתְךָ אֶל־הַעִיר וְהָרֶסָה וְחֻמָּתָהּ: וַתִּשְׁמַע אִשְׁתִּי אֲוִרְיָה כִּי־מָת * לד
אֲוִרְיָה אִשָּׁה וַתִּסְפֹּד עַל־כַּעֲלָהּ: וַיַּעֲבֹר הָאֵבֶל וַיִּשְׁלַח דָּוִד וַיֹּאסֶפֶה * לה
אֶל־בֵּיתוֹ וַתַּהֲיֵל לָאִשָּׁה וַתֵּלֶד לוֹ בֶּן וַיִּקְרָע הַדְּבָר אֲשֶׁר־יָצָה דָּוִד

בְּעִינֵי ה'

Ref 45

שמואל ב יב

כי אין מעמד לה לעשות ככל אשר ירצה - הנה כל זה הוא הנמשל בעושר האיש שזכר - ואמר זה בואר הנמשל בלקיחת (ט) כנצית האיש הרש, והוא אמרו מדוע בואת את דבר ה' לעשות הרע בעיניו, וביאר הרע שפעה בפלגה פנים, והם האמר עמיתים שבו העבין, האמר את אוריה הנתי הכית בתרב, לל כאלו אתה הכית אותו בידך, והשי את אשתו לקחת לך לאשה, וכוה רחל למה שכב עמה בראשונה ולמה שלקחה ונשאה לו לאשה אלא ויחד אמרי חיותו, ועוד רחל עון אשרי

והוא שהרגת אותו ביד אנוכי ישראל, והיה לך להרגו אלא היית רוצה בזה ביד איש ישראל ולא בידו האויבים - וכדברי חז"ל ואע"ג דבכל הקורה כלה אין שלים לדבר עכירה, כי בכל מקום האולח פטור והשלים חייב, הכא אנוכי, שהכתוב קראו הורג, שגאור ואותו הרגת - והטעם בזה לפי שהיה חלק ואין עובר על חמותו ולכן היה באלו הוא הרגו, וכן שאל שמה להרוג כוב עיר הכהנים באלו הדגס - ואחרי שביאר הנמשל וזכר העונש בשני הדברים, לל על הרגת אוריה ועל ענין בת שבע, אס על ענין אורי' אשר זעמה (י) לא תסור חרב מביחך עד עולם, וכן היה שנהרגו בניו

Ref 52

שמואל ב יב

רלבג

(ז) ויאמר נקן אל דוד אמה האיש. אמרו רבוקינו ו"ל כי כמו ששטט דוד כן היה כמו שאמר תחת הכנעס ושלם ארבעתים כי הוא חמית אוריה ומתו תחתיו ארבעה מנבוי והם כן בת שבע אמתו ואכשלים וארניהם. והנראה בעיני כי על מה שאמר ושלם ארבעתים הוא שפטו ה"י ששכב איש עם רבבה מנעו לעינו השמש והוא היה אכשלוט שכל אל עשר סילגשי אביו אלא כי בתה שאמר הו' כי כן מתו האיש כעשכ ואת לא שפטו ה"י כסו ולום אחר לו נקן גם ה' העביר מעלתך לא חמותו וכעבור שנער בתר שגאלו להרוג אוריה היה דינו שקמשל הרב שגאלו על ביתו ימים רבים מלורף אל זה מה שפעה כנגד העם ו"ת להסדל בהריגתו כדי שיקח את אשתו לו לאשה

Ref 53

Documents re ANTHONY MARSTON

The Jewish Vues
TORAH | FAMILY | COMMUNITY | ENTERTAINMENT

THE COUNTRY VUES
THE HEIMISHE VOICE OF THE CATERHILL SUMMER COMMUNITY

21 JUN VEHICULAR HOMICIDE IN JEWISH LAW

Posted at 18:56h in by [vueseditor](#)
[0Likes](#)

Driving a car is operating a dangerous weapon. An accident can cause significant financial damage and physical harm, even death. But who is responsible for the damage?

An article in the journal No'am (no. 10, p. 41, quoted in Yechaveh Da'as, vol. 5 no. 16 n. 2) quotes Rav Shmuel Aharon Yudelowitz as saying that generally a driver is not liable for killing someone in an accident. A car goes forward and the driver merely modulates the gas with his foot on the pedal. If a person enters the car's path, a driver is obligated to save that potential victim by stopping or moving the car. Even if the driver intentionally lets the car hit the victim, he is only guilty of failing to save the person, not of killing him.

Rav Ovadiah Yosef (Yechaveh Da'as, *ibid.*) disagrees with this analysis. He compares driving a car to throwing a stone into public property (Makos 8a). If that stone hits and kills someone, you are considered an intentional murderer because you should have been more careful. Ramban (*ad loc.*) and Tosafos (Bava Kamma 32b sv. meisivei) explain that you are considered a near-intentional murderer (shogeg karov le-meizid) because of the negligence. Similarly, argues Rav Ovadiah, a speeding driver who kills someone in an accident is negligent because he should have been more careful.

However, it seems to me that we can divide drivers who have had accidents into three categories:

- Those who drive poorly and disobey traffic laws, for example a speeding driver who hits a pedestrian or another car
- Those who drive properly but encounter difficult conditions and make a mistake, for example a driver who panics when his car skids and steers his car into another lane and hits a car
- Those who do everything right but get into an accident for other reasons, such as when a pedestrian enters the street without looking to see if a car is coming

It seems that Rav Ovadiah discusses the first and third cases. About the first case, he quotes the early authorities who considered it near-intentional. Others ([link 1](#), [link 2](#)) go so far as to consider a reckless driver a pursuer (rodef), at least on some level. Rav Yosef calls the third case entirely unintentional (anus le-gamrei). He does not discuss the second case, in which the driver follows the rules. I suspect he would call it accidental (shogeg).

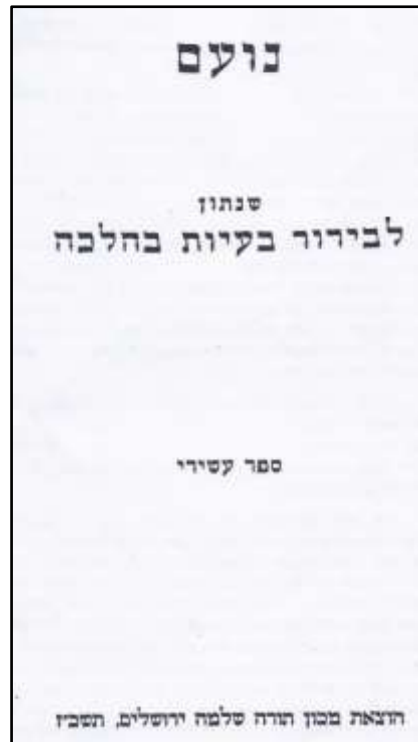
סימן טז

שאלה : כהן שהיה נוהג במכונות, וגרם לתאונה קמלנית, האם רשאי לישא בפיו בברכת כהנים לברך את ישראל ?

כפי שישומו בית דין היוזקו. ע"ש. וכל שכן כנוהג ברכב במהירות מופרזת שהסכנה הרבה יותר רצינית, שאין באפשרותו לעצור המכונה מיד כשירצה, אשר אם עבר ורמס ומרף ואין מציל, וכן כל כיוצא בזה. וראה עוד בתשובת הרה"צ בלשונות הרמב"ם חלק ב' (סימן שד), שההולך במרוצה וכלי משחית בידו ופגע בחבירו בלי כוונה והרגו, הוי כשונוג הקרוב למזיד, שאין הגלות לערי מקלט מכפרת עליו כדון שאר מי שרצה נפש בשגגה, שהרי היה לו להזהר מאוד ללכת בנחת, כיון שכלי משחית בידו ועלול לגרום להריגת אדם. ע"ש. וחוא הדין לנידון דידן, שהרכב הוא כלי קמלני ביותר, ועלול מאוד לפגוע ולסכן חיי אדם. ומי שלא נזהר לנהוג במתינות כראוי, נחשב הדבר לפשיעה, וקרוב למזיד הוא, וכחורג בידים הוא,

אבל כאן שעשה מעשה להסיע את המכונה במהירות לתוך רשות הרבים במקום שהרבים מצויים שם, וגרם להריגת אדם, בודאי שפושע הוא, וחמור יותר מגרמא בעלמא. ועיין במכות (ח.) במשנה, הזורק אבן לרשות הרבים והרג הרי זה גולה. ובגמרא פריך, לרשות הרבים, מיד הוא, ומשני בסותר כותלו לאשפה וכו'.

אולם אם לא היתה כל רשלנות מצידו של הנהג, ונהג את המכונה בזהירות כראוי, אך באופן בלתי צפוי קפץ ילד לרחוב והתנגלגל לרגלי המכונה ונדרס למות, באופן שהדבר היה באונס גמור, הדבר שנוי במחלוקת האחרונים, כי האליה רבה (סימן קכח ס"ק מג) כתב, שבשונוג הקרוב לאונס יש להקל,

כהן שהרג את הנפש לענין נשיאת כפים

(יט) ארשה לעצמי להעתיק בזה מה שכתב לי בנדון זה אחד מהמעולים שבגדולי ירושלים הרב הגאון הגדול מוהרש"א יודלביץ שליט"א: "...מה שכתב"ר דבר עמי בענין נהג כהן שהרג את הנפש אם מותר שיעלה לדוכן, נראה דלא הוי הורג נפש כלל, בשעה שמדליק את המכונה ומניע אותה ללכת אם בשעה זו כבר עמד זה האדם שנהרג ע"י זה הוי הורג נפש, משום דאשו משום חיציו, דאף דהמכונת הולכת מעצמתה, אבל כיון שהוא העמיד את המכונה ללכת וכבר עמד האדם נגדו, אבל אם עדיין לא עמד האדם נגדו, א"כ מה שהדליק את המכונה והניעה ללכת כבר כלו לו חציו לגבי זה האדם, א"כ אין זה אשו משום חיציו, וזה נקרא רק שלא הציל את הנהרג, ומה שהנהג כובש ברגלו על איזה קפיץ שיזרום דלק אין זה נקרא מעשה דזה הוי מצמצם, ומצמצם לא מצינו אלא אם עשה בהאדם עצמו, אפילו אם יעשה זאת בכונה שלא לעצור את המכונה נגד אדם הבא כנגדו זה נקרא שלא עשה פעולה להציל את חברו כמו טובע בים, ולא הצילו דעובר רק על לא תעמוד על דם רעך, ובפרט שלא בכונה עשה", ולענ"ד יש להביא קצת סמך לזה מדיוק לשון הת"ר ביבמות ובסנהדרין, שהרגו בידו כו".

Documents re THOMAS AND ETHEL ROGERS

ויקרא ימ קדושים

מִפְּנֵי שִׁיבָה תָּקוּם וְהִדְרִתָּ פָּנֶיךָ וְקָן

Ref 66

רשלנות רפואית

בהלכה מצינו שלוש דרגות של הורגים בלא כוונת הריגה: ההורג בשגגה והעלמה גמורה, דינו שיגלה לערי המקלט; ההורג בשגגה הקרובה לאונס, כגון שאירע במיתת הנהרג מאורע פלא בניגוד לרוב המאורעות, דינו שפטור מן הגלות, וגואל הדם שהרגו נהרג עליו; ההורג בשגגה הקרובה לזדון, שיש בדבר כעין פשיעה, שהיה לו להיזהר ולא נזהר, דינו שאין הגלות מכפרת עליו, ואין ערי המקלט קולטות אותו, ואם מצאו גואל הדם בכל מקום והרגו, אינו נהרג עליו^[1].

Ref 67

סימן קיא.

נ"ה מאגנהיים, אייר תקפ"ט לפ"ק.

ראף דנרופא נחשנ
 שונג אס טעה מכ"מ ישראל העושה ע"פ הרופא נחשנ אונס
 גמור דהרופא הי' לו שלא לטעות אצל הישראל עושה משום
 פקוח נפש לרפאות להחולה ואם ממיתו אונס הוא דרחמנא
 פטרי'

Ref 68

ספר נזיקין

והוא
ספר אחד עשר

הלכות רוצח ושמירת נפש פרק שני

א כל ההורג חבירו בידו כגון שהכהו בסייף או באבן הממיתה. או שחנקו עד שמת. או שרפו באש. הואיל והרגו מכל מקום הוא בעצמו הרי זה נהרג בבית דין: ב אבל [א] השוכר הורג להורג את חבירו או ששלח עבדיו והרגוהו. או שכפתו והניחו לפני הארי וכיוצא בו והרגתהו חיה וכן ההורג את עצמו. כל אחד מאלו שופך דמים הוא. ועון הריגה בידו וחייב מיתה לשמים ואין בהן מיתת בית דין:

הלכות דיינים.

מאירה עינים

ב א כל ב"ד אפילו ב"ד של ח"ל : ב אפילו אינם סמוכים בא"י . עמ"ש בס' שלפני זה סס"א פירוש : ג שהעם פרושים בו . עין צפרישה שם כחנני דאף דאין כל העם פרושים אלא יחיד מהם יכולים לעניש אותו יחיד ולקנסו שלא מן הדין כפי ראות עיניהם

הלכות דיינים.

ב ב"ד מכין ועונשין לצורך שעה. ובוס"א:

א א (א) [א] א כל ב"ד ב אפילו נ אינם סמוכים בא"י אם רואים (ב) ג (א) ג שהעם פרוצים

בעבירות (ד טור) (ושהוא לורך שעה) ד דנין (ג) בין ה מיתה [ב] בין ממון [ג] בין כל ריני עונש ה (ג) [ד] ואפילו (ג) אין בדבר ו ו עדות גמורה ז ואם הוא אלם ז חובטים אותו ע"י עכו"מ ח [ה] (ויש להם כח להפקיר ססוט ולאנדו כפי מה שרואים לגדור פרטות הדור) (טור נשם ז הרענ"ס נפכ ד דסנהדרין) [ו] ט וכל מעשיה' יהיו לשם שמים (ד) [ז] ודוקא י גדול הרור [ח] או טובי העיר ט שהמחום ב"ד עליהם:

הגה"י [ט] (ד) וכן * (מרדכי פ"ק דנ"ב דף ט"א) נוהגין בכל מקום שטובי העיר בעין כנ"ד הגדול ומכין ועונשין והפקרן הפקר כפי המנהג יא (ה) אע"פ שיז קולקין (שם נשם מהר"ם ומהר"ק שורש א' ופסקי מהרא"ם י"ט רכ"ג) וס"ל דאין כח ביד טובי העיר באלה רק להכריח הליכור נעשה היה מנהג מקדס יב (ו) או שקבלו עליהם מדעת כולם (ך) אבל אינן רשאים לשנות דבר במידי דאיכא רווקא להאי יג ופסיד' להאי *או להפקיע מסון שלא מדעת כולם (מרדכי פ' הגזול בתרא) (ך) מכל מקום הולכין אחר מנהג העיר יד וכל שכן אם קבלום עליהם לכל דבר כן כ"ל (ועיין בי"ד סימן רכ"ק דיני תקנית וקדמי לבור) [י] כתבו האחרונים *נחשבותיהם דמי שכתביב סלקות טז יתן ארבעים זהונים במקום מלקות (מהר"י סי' קמ"ז ומה"רס סירזנו"ג) ולאז דיכא קאמר אלא שהם פסקו כך לפי שעה * (טור שם נשם הרענ"ס) טז (ז) אבל ביד הב"ד להלקותו או ליטול מסון כפי ראות עיניהם לפי הענין [יא] למגדר סלמא (וע"ל ריש סי' תכ"ה נהג"ה):

Documents re JUDGE LAWRENCE WARGRAVE

ספר שופטים

והוא

ספר ארבעה עשר

הלכות מלכים ומלחמותיהם

פרק תשיעי

א על ששה דברים נצטוה אדם הראשון. על ע"ז. ועל ברכת השם. ועל שפיכות דמים. ועל גילוי עריות. ועל הגזל. ועל הדינים. אע"פ שכולן הן קבלה בידינו ממשה רבינו. והדעת נוטה להן. מכלל דברי תורה יראה שעל אלו נצטוה. הוסיף לנח אבר מן החי שנאמר אך בשר בנפשו דמו לא תאכלו. נמצאו שבע מצות. *וכן היה הדבר בכל העולם

Chapter 8

EXTRAORDINARY SOURCES OF LAW: THE EXAMPLE OF CAPITAL PUNISHMENT

Steven H. Resnicoff, Chapter 8 of Understanding Jewish Law

Date Written: 2012

[A] Prerequisites for Imposing Capital Punishment

For a rabbinic court, operating under ordinary rules, to impose capital punishment, many prerequisites must be satisfied, including the following:

1. Immediately prior to his commission of the offense, the defendant must have been expressly warned that his intended conduct was a crime and that the punishment for the crime was execution.²

2. It is not enough for the defendant to have heard or even to have replied, "I hear and understand you." Instead, the defendant must specifically state that he is committing the act despite the fact that it is prohibited and despite the prescribed punishment.³

3. Immediately after making this statement, the defendant must commit the act.⁴

4. Two qualified witnesses must have observed the defendant commit the act while observing each other.⁵

5. At the defendant's trial, two qualified witnesses must testify to all of the above. To be qualified, the witnesses must be adult males who are not closely related to the defendant and who have not been disqualified as witnesses because of some prior conduct. In addition, suppose a third person who would not be a qualified witness in this case saw the event together with the other two, intending to serve together with them as a witness. Suppose, also, that this third person does go to court with the other two to serve with them as a witness. In this situation, the other two witnesses are disqualified to testify in the case.⁶

6. Circumstantial evidence or legal presumptions are not enough to predicate a conviction. The testimony of the two qualified witnesses is required.⁷

7. The trial must take place in a court of at least 23 qualified judges.⁸

8. The judges must explain to the witnesses the gravity of testifying in a matter involving capital punishment, and the witnesses must properly respond to the judges' detailed questions.⁹

9. A person's confession was not evidence upon which he could be convicted.¹⁰

10. The least prestigious judges should speak first, lest the greatest judge speak first against the defendant, and his words deter the other judges from trying to find arguments on the defendant's behalf.¹¹

11. The judges must first articulate arguments in favor of the defendant, lest arguments against the defendant predispose the judges towards a conviction.¹²

12. The judges must consider every reasonable argument advanced on behalf of the defendant, even if the argument is advanced by students who are not allowed to argue in favor of conviction.¹³

13. In order for there to be a conviction, at least two more judges must vote for conviction than vote for acquittal.¹⁴

14. Moreover, a person could only be tried for a capital offense at a time when Jewish law's Supreme Court, the Sanhedrin HaGadol, met at its specific location in the Temple. They ceased meeting at that location even before the Second Temple was destroyed.¹⁵ Thereafter, the Sanhedrin was disbanded, and has not since been reestablished.¹⁶

There are also a variety of post-conviction, pre-execution procedures to afford a convicted defendant the possibility of offering additional evidence to reverse the sentence.¹⁷

הלכות דיינים.

כ עד מתי יכול להביא ראיה לסתור דין
ובו סעיף א' :

א (א) ה' מי שנחייב בכ"ר והביא עדים או ראיה

לזכותו סותר הדין והעורר (א) אע"פ שכבר נגמר
[ב] ונאפילו אם פרע כבר כל זמן שהוא מביא
ראיה סותר ג' אמרו לו הדינים כל ראיות שיש לך
הבא מבאן ועד ל' יום א' (ב) אע"פ שהביא ראיה
לאחר שלש יום סותר את הדין שאם לא כן מה
יעשה אם לא מצא בתוך ל' ומצא לאחר ל' אבל
אמרו לו להביא עדים או ראיה ב' ואמר אין
לי ג' (ג) אע"פ שמצא אחר כך אינו כלום והאציל
אם אמרו לו יש לך עדים ואמר אין לי עדים יש
לך ראיה אמר אין לי ראיה ודנו אותו והיטבוהו
כיון שראתה שנתחייב אמר קרבו איש פלוני ופלוני

והעידו או שהוציא ראיה מתוך * אפגרתו (ס' הלוח קטן בחפירות כען כסוף) ד' (ד) אין
זה כלום ואין משגיחים עליו ועל ראיותיו :

הנה ה' (ב) [ג] (ד) אצל אם לא אמר אין לי ראיה חל"פ שחזק עד גמתיב בדין ואל"כ אחר קדמו
פלוני ופלוני ומצאו סותר הדין (כ) פוכת פהסור וחסינת הגל"פ ו' כ"ז ו"ג ס' י"ט) ו' (ה)
כ"א כשדויתת הראיה אצלו והעדים עמד במדינת (אצל) אם אמר אין לי עדים ואין
לי ראיה ולאחר מכן באו לו עדים סמדינת חים ז' או * שהויתת דסקאו של אביו
שיש שם השמירות ח' (ג) מופקדת ביד אחרים (ד) [ד] (וי"א חוס הדין שטות גל"ט) (טור)
יחדכ ס"פ ו"ג ובא זה שהפקדון אצלו והוציא לו ראיותיו חרי זה מבוא וסותר כ'
(ו) משני ש' שיכר לשעון ולומר זה שאמרתי אין לי עדים ואין לי ראיה מפני שלא חיו מצויים
אצלי (ח) דוקא אצלו עדים הלוח הסמות ביד הלוח שטות הפוסקד' (חריב) ס"פ זה נודר
וכל זמן שיכר לשעון ולומר מפני כך וכך אמרתי אין לי עדים ואין לי ראיה והיה
משם בדבריו חרי זה לא יסתור מעותיו וסותר [ו] לפיכך אם פירש ואמר אין לי עדים
כלל לא הגה ולא במדינת חים ולא ראיה כלל לא ביד ולא ביד אחרים אינו יכול
לסתור כ' כ"א בגדול (ד) אבל יורש שדוה קטן כשמת מורישו ובאו עליו מענות
מחסה מורישו אחר שהגדיל ואמר אין לי עדים ואין לי ראיה ואחר שצא מבית
דין חייב אמרו לו אחרים אנו יודעים לאבך עדות שהסיר בת דין זה או שאמר ליה
אחר מורישך הפקיד ראיה זו חרי זה מבוא מיד וסותר (ד) שאין תורש קטן יודע
כל ראיות מורישו :

Ref 79

ין להשוות הבעלי דינין בכל דבר . וכו' י"א סעיפים :

א בצדק השפוט עמיתך איזהו צדק המשפט זו
השוויית שני הבעלי דינים בכל דבר א' לא
יהא אחד (ב) מדבר כל צרכו ואחר אומר (לו)
(א) קצר דבריו (א) ג' ולא יסבור פנים לאחר וידבר
לו רבות וירע פניו לאחר וידבר לו קשות ג' ואם
יהא א' מהם מלוכש (ב) בגדים יקרים ב' והשני
מלוכש בגדים כוויים ג' אומרים למכור או (ג)
הלבישהו כמותך או לבוש כמותו ולא יהא אחד
יושב ואחר עומד (ג) אלא שניהם עומדים ה' [ב]
ואם רצו ב"ד להושיב את שניהם מושבים ג' [ג]
ולא ישב אחד למעלה ואחר לסטה אלא זה בצד
זה : במה דברו אמרו בשעת משא ומתן (דהטענות)
ד' [ד] ו' אבל בשעה נמר דין (ד) שניהם ה' בעמידה
לכתחלה איזה נמר דין איש פלוני אתה ובאי איש פלוני אתה חייב [ה] והעדים
לכתחלה לעולם בעמידה :
כ"ה ה' (ד) [ו] (ג) ועפידה על ידי סמיכה פקדי ספיר עפידה לענין זה (ר"ג סיון רס"ז)
ועיין לקמן סי' כ"ח :

Refs 80 and 81

נתיב הדין סרק ב

**והנה איזה דיינים שעושים דבר במשפט ובדין
ונראה בעיניהם שהוא דבר קל והוא דבר
גדול מאוד מאוד, וזה כי מביא לו אחד מן בעלי
דין משפטו ומסדר לו טענות שלו והרב יכתוב
ויחתום לו באם כן הדברים, וכל זה חטא ואשמה
גדולה מאד כדכתיב שמוע בין אחיכם, ואמרי'
בפ' דיני ממונות שמוע בין אחיכם ושפטתם צדק**